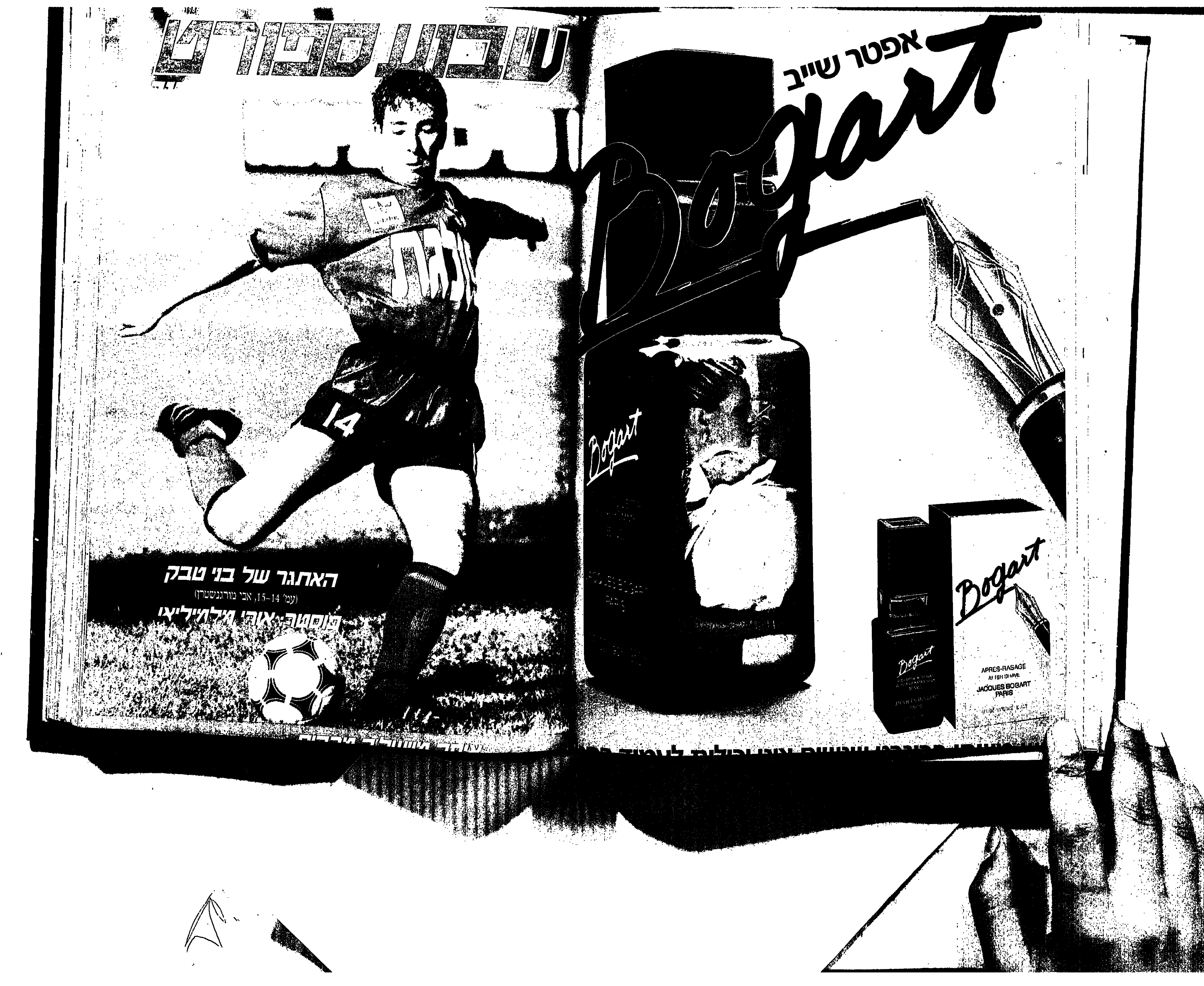
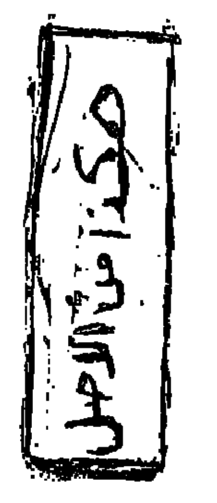

שבוע ספורט
האתגר של בני טבק
(עמ' 14–15, אבי מורגנשטרן)
פוסטר: אורי מלמיליאן
אפטר שייב
Bogart
Bogart
Bogart
APRES-RASAGE
JACQUES BOGART
PARIS

טור ראשון

שנה טובה, שנת אור

בשעה טובה אנו עומדים בסיומה של שנת תשמ"ו ובפיתחה של תשמ"ז. כל מה שאיחלנו לעצמנו ולאחרים בתשמ"ו ולא בא לידי ביטוי או מימוש – שיתגשם בתשמ"ז הבאה עלינו לטובה.

וכיוון שבספורט עסקינן – יש מקום רב לשיפורים.

אחד מהם, מיוחל מאוד: תאורה במגרשים. השבת האחרונה בליגה הלאומית בכדורגל, לימדה אותנו פרק חשוב מאוד בתורת האור. המשחקים שהחלו עוד ביום שישי, הסתיימו במוצ"ש ב־7.15. כל קבוצה עשתה שבת לעצמה והחלה את משחקה הביתי בשעה הנוחה לה.

יתכן שכך וטוב – אבל אי אפשר עוד להמשיך ולשגע את הקהל. רוצים ליגה בשעה מאוחרת – טוב וגם רצוי. מזג האויר בעונה זו של השנה, חם והביל מאוד; אם אפשר – מוטב לשחק בשעה מאוחרת ככל האפשר.

לשם כך דרושים לנו מגרשים עם תאורה. לא די בבלומפילד או בחיפה. תאורה דרושה גם בפתח־תקווה ובכפר־סבא, ביבנה ובכל מקום אחר שבו משחקים כדורגל בדרג לאומי.

רק בירושלים לא צריך. אין מגרש. בית"ר ממילא משחקת בבלומפילד...

התקציבים הדרושים להתקנת תאורה במגרשים – גדולים ורבים. לשם כך קיימת מועצת ההימורים, שהכנסותיה ממשחקי כדורגל ותפקידה לשפר את רמת המתקנים. כדאי שגם העיריות והמועצות המקומיות יהיו בתמונה.

יותר ויותר אנחנו מדברים על מזג האוויר. וכמו באנגליה – איש אינו עושה משהו לשיפור המצב...

שנה טובה.

האלופה, הפועל ת"א, פתחה את הליגה ברגל שמאל. אלי מאליאור ברנס תיפתח הטובה.
צילום: עדי אבישי

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לרר

עריכה: טובי פולק
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות:
גילת שניידר, חוליק עמיר
טלפון: (03)439442

כותבים

הכנות רציניות לעונת הכדורסל

מול ההכנות הצולעות (מאוד מאוד) של קבוצות הכדורגל שלנו לקראת העונה החדשה, ראוי לציין את היוזמה של נציגי ענף הכדורסל. הללו טרחו להזמין לארץ קבוצות אימון רבות וקיימו מספר רב של טורנירים ומשחקי־מבחן.

קבוצות הכדורגל, לעומת זאת, לא טרחו כלל ללכת בכיוון זה. עם קצת יוזמה ומעוף – אפשר היה להזמין לארץ קבוצות אורחות, לקיים בצוותא מחנות אימון וכמובן לנצל זאת למשחקים. אך בכדורגל, כנראה, לא חושבים מספיק.

משה ירדן
תל־אביב

ימי הביניים? – תקופת האבן!

קראתי בעניין רב את רשימתו של משה לרר במדור "24 שעות" שפורסמה ב"מעריב" ואשר עניינה היה המגרש בלוד. גם אני הייתי שם באותה שבת אומללה של פתיחת העונה. אינני אוהד של מכבי ת"א או הפועל לוד. אני רחובותי שניצל יום שישי ורצה לראות משחק כדורגל.

ומה ראיתי? מכות בכניסה הצפופה. אי סדר. צעקות. רחיפות. נסיונות של שוטרים להשתלט על ההמון. כל זאת בחוץ.

ובפנים? קהל חסר תרבות, צעקני, מלגלג, מנבל את פיו. קהל לא מחונך שספק רב אם יצליח להוביל את קבוצתו הלודאית להישגים.

משה לרר כתב על ימי הביניים. אני הייתי מרחיק לכת ואומר כי התנאים בלוד מתאימים לתקופת האבן.

יוסף שחר
רחובות

חולון – הרבה רעש; מעט קבוצה

כמו רבים אחרים הייתי במגרש החולוני בערב פתיחת העונה בכדורסל. שמעתי שם הרבה מאוד רעש, בין השאר גם של להקת ברור־חיל. ההצגה היתה כמעט מושלמת. אבל מהז לחולון, עם כל הרעש – אין קבוצה ועל כך אני מצטער.

בכל זאת מצאתי נחמת־מה לקראת העתיד. עם כניסתו של הצעיר תומר חנוך למגרש, קיבלת המשחק צביון שרנה במקצת. תומר הוא כדורסלן כשרוני מאוד ואין לי ספק שעוד נשמע עליו בעתיד הלא־רחוק.

בכל אופן – תומר חנוך אחד אינו מבשר על האביב. חולון חייבת להוכיח לאוהדיה כי היא קבוצה, ולא חבורה של שחקנים, שכל מטרתה היא צבירת רווחים על חשבון שום דבר.

אפרים שור
חולון

התעלמות מכוונת מצד אמצעי התקשורת?

כחובב כדוריד, נדהמתי מקשר השתיקה סביב הופעתה הראשונה של אלופת הכדוריד, מכבי ראשון־לציון, לקראת משחקה הראשון בגביע אירופה מול אלופת איטליה.

לא יתכן להקדיש את רוב המקום במדורי הספורט, ברדיו ובטלוויזיה לכדורגל ולכדורסל. יש עוד ענפי ספורט כמדינה שגם הם זכאים לפירסום. הכדוריד הוא אחד מהם.

מ.טרם
ראשון־לציון

לאורנה וטובי פולק
ברכות להולדת נטע
צוות שבועספורט

חטיף

זאטופק

הקטר הצ'כי רץ היום להנאתו

"הקטר הצ'כי" אמיל זאטופק חגג בימים אלה את יום הולדתו ה־64, ובראיון ל"בילד" המערב־גרמני הודיע כי גם כיום הוא ממשיך לרוץ, "אבל רק להנאתי, בחברת אשתי דנה, כמה קילומטרים מדי יום, ביער הסמוך לביתנו. אבל אם תשאלו אותי מה עדיף בעיני – ריצה או טיפוח גן הפרחים שלי – אענה לכם: כיום אני מעדיף את הפרחים..."

זאטופק זכה במדלית הזהב בריצה ל־10 ק"מ, ובמדלית הכסף ב־5,000 מטר, באולימפיאדת לונדון 1948. ב־1950 היה כבר אלוף אירופה בשתי ריצות אלו.

באולימפיאדת הלסינקי 1952, נטל שלוש מדליות זהב – ב־5,000, עשרת אלפים מטר ומרתון. ב־1954 היה אלוף אירופה ב־10,000 אלפים מטר, ובסך הכל קבע בקאריירת הריצה המופלאה שלו 13 שיאי עולם.

"הוא אחד האישים הבולטים ביותר של המאה ה־20" – קבעו מומחי הספורט של גרמניה – "שמו ומעשיו הם מופת לדורות".

זאטופק ביקר במערכת "בילד" בהמבורג, והתעכב שעה ארוכה ליד תצלום ענק של העמוד הראשון של העתון מ־23 בנובמבר 1963, שהכותרת הראשית שלו היתה: "התנקשות בחיי קנדי; נשיא ארה"ב נורה למוות".

"אני זוכר היטב את היום הזה, סיפר זאטופק למראייניו – הייתי אז בתוניס וראיתי ספורטאים אמריקנים עומדים ובוכים..."

"ב־1955, בהודו, פגשתי את אחד מטובי מאמני המיאוצים בעולם באותה תקופה, באד ווינטר, ושאלתי אותו: "יש לכם באמריקה כל כך הרבה אצנים מעולים, מדוע אין לארה"ב גם רצים טובים למרחקים ארוכים?" הוא ענה: "אנחנו האמריקנים נבהלים מכל מרחק של יותר מ־100 מטר – ובמקום ללכת, מתיישבים במכונית ונוסעים."

"אני טוען – הוא הוסיף – שריצה למרחקים ארוכים זו בריאות. מי שעוסק בריצה – ולא כדי לקבוע שיאי עולם – חש לאחר תקופת־מה של אימונים שכל גופו מתחזק, וגם ראשו 'עובד' טוב יותר..."

"מצאתי כי הריצה משנה תכלית שינוי את כל מערך החיים של האדם. אני התאהבתי בה – למרות שלאחר כל יום אימונים הייתי נאנק מכאבים במיטתי. הגעתי בתקופת השיא שלי להספק של יותר מאלף קילומטר בחודש – ממש כמו מכונית משפחתית... אבל לאחר שפרשתי, חזרתי לחיים יותר נורמאליים. עד אז לא ידעתי מה זה ספר, וכיצד נראה הבית שלי. עכשיו יש לדנה (אלופה אולימפית לשעבר בכידון) ולי, בית קטן משלנו, לא הרחק מפראג, רק 300 מטר מגדות נהר מולדאבה. בגן שליד הבית יש עגבניות, עצי מישמש, אגוזים ובעיקר פרחים. הרבה מאד פרחים."

אקי מדגימה משהו מן האירובי שלה

יוסי דרורי ליד מתקני הכוח של, ב"שעת־כושר" צילום: צביקה ישראלי

"שעת כושר" עם איקי ויוסי

שוחרי פיתוח הכושר הגופני ושימור ההופעה החיצונית ימצאו בימים אלה מכון חדש, בו יוכלו להפעיל את גופם כדי לשפר את סבולת הלב־ריאה שלהם, ולחזק את שריריהם.

"שעת הכושר", ברחוב צייטלין 18 בת"א, בבעלותם של איקי שוהם (26) ויוסי דרור (32), הוא מכון רחב ידיים ממוזג ומטופח, שבנוסף ל־17 תחנות שונות בחדר הכושר, מופעל בו סטודיו להתעמלות אירובית, סטרצ'ינג, ג'אז, סטפס וקארטה.

לשעורי הסטרצ'ינג והאירובי, אותם מנהלת איקי שוהם, יצא מוניטין רב. המורה הניפלאה הזו, חברת קיבוץ עינת לשעבר, למדה את רזי התורה במספר בתי־ספר בקנדה ובארה"ב, בינהם זה של הילי אלבין בניו־יורק, הנחשב לאחד מבתי־הספר הגדולים ביותר בעולם. היא עבדה במועדונים הגדולים בארץ, כמעט בכל מקום אפשרי, ורכשה לעצמה קליאנטורה רחבה, אותה סחפה עמה למכון שבבעלותה.

שותפה, יוסי דרור, בעל בית דפוס, 15 שנה בעסקי חדרי כושר, כמפתח כושר גופני לעצמו, ובאחרונה מדריך אחרים. הוא מצייד כל משתתף בכרטיס מעקב אישי, ועוקב אחרי התקדמותו.

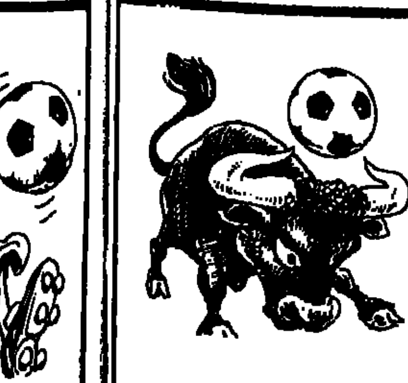
המעוניינים להרשם ל"שעת הכושר" ישלמו 50 ש"ח לחודש, או 135 ש"ח לשלושה חודשים. 37 ש"ח הוא המחיר למי שרוצים להנות משעורי האירובי, ו־44 ש"ח למי שרוצים לרקוד ג'אז.

ברוריה ביגמן

הדרקון של אינטר

הפר של טורינו

קריקטורות בליגה האיטלקית

הליגה האיטלקית בכדורגל המשופעת כוכבים אולי יותר מכל ליגה אחרת באירופה, וגם העשירה, כספית, יותר מכולן – יצאה לדרך בימים אלה, ומספקת חגיגה אמיתית ל"טיפוזי" (חובבי הענף) הלהבים. גם לקריקטוריסט של ה"גזטה דלו ספורט" ממילאנו זוהי חגיגה אמיתית – והוא נתן לה ביטוי בסידרה של איורים, איור אופייני לכל קבוצה מהליגה הראשונה.

הנה כמה דוגמאות: סמפדוריה גנואה, קבוצתם של בריגל, סרזו וזיירצ'ווד, היא בעיניו מלח. קומו, נציגת אזור האגמים בצפון איטליה, קבוצתם של קסרגנדה וקורנליוסון מזכירה לו משום מה בתולה חסודה בלבוש עממי. אטלאנטה ברגאמו של טרוור פראנסיס היא בעיניו אמזאונה סוערת הדולקת אחר הכדור וטורינו כמו פר בן בקר עיקש. פיורנטינה של ג'נטילה, אוריאלי ואמון אנחל דיאז איננה אלא עלמה קלאסית מהמאה הקודמת. וורונה של הדני אלקיאר, פאולו רוסי ודי־ג'נאריו הזכירה לו לוחם מימי הביניים (היכן הוויקינגים?)... ואסקולי, קבוצתו של ליאם ברידי היא מגדל במבצר. בדשיה של הברזילי בראנקו היא הלביא שבחבורה ונאפולי של מראדונה וגם אמפולי של השוודי אקסטרום, הזכירו לו חמורים (אמפולי – חמור מעופף). מילאן של המאמן הותיק נילס לידהולם, גאלדריסי, הייטלי ו־ווילקינס היא שד משחת, ורומא, של בונייאק הפולני, היא כמובן הזאב של רמוס ורמולוס מן האגדה ואינטר של רומניגה, טארדלי, פאסארלה וברגומי, היא דרקון.

השד של מילאן

הבתולה של פיורנטינה

האיידס – גם לפוטבול האמריקני

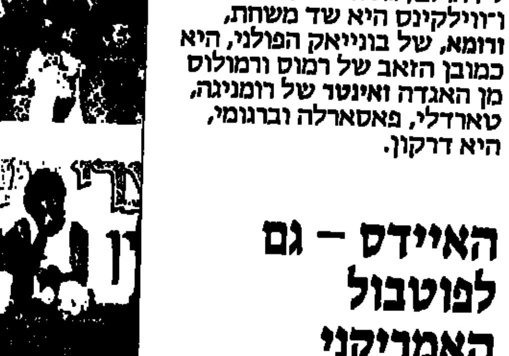
"המחלה האיומה של המאה", האיידס, הגיעה גם לספורט המקצועני. בעקבות וידויו הנוגע ללב של מכב הקולנוע רוק האדסון, זמן לא רב לפני מותו, כי הוא חולה באיידס – הלך עתה גם כוכב הפוטבול האמריקני ג'רי סמית, לשעבר מטובי שחקני הליגה וקבוצת "וואשינגטון רדסקינס" (אדומי העור). סמית, 43, פרש מהזירה הקשה הזו לפני כשבע שנים, לאחר שעשה קאריירה מוצלחת מאוד בת 13 שנה, בה צבר הישג מרשים של 60 "טאצ'דאונס", בנוסף לכל מיני הישגים אחרים, אופייניים למשחק הזה.

עתה הוא מאושפז בבית חולים ליד וואשינגטון. ככל הידוע, הוא הספורטאי המקצועני המפורסם הראשון בעולם, שלקה במחלה. עקב מחלתו ירד סמית במשקל גופו מכ־95 ק"ג – ל־60.

"אני רוצה שהציבור יידע מה קורה לי ועד כמה זוהי מחלה איומה", הכריז ממיטתו בראיון ל'וושינגטון פוסט'. "ייתכן שהסיפור שלי יסייע לציבור להבין, אולי גם יתרום משהו למחקר. יתכן שמהסיפור שלי יצמח משהו חיובי". סמית היה מוכן להרחיב את הדיבור על מאבקו במחלה הקשה, ההורסת את כושר עמידתו של גוף האדם מול נושאי מחלות שונות. כאשר פרצה המגיפה באה"ב זיהו אותה כ"מחלה ההומוסכסואלים". סמית לא הסכים להרחיב את הדיבור על אורח חייו הפרטיים.

כאשר נודע על דבר מחלתו של סמית, השתררה אוירה של עצב ואבל בקבוצת "אדומי העור". דוברה, רון לוין, הודיע לכתבים: "כולמו מרגישים רע מאד עם הידיעה המרה הזאת". בית החולים "הופצץ" בגלויות ומכתבי עידוד, והתאחדות השחקנים הודיעה כי תסייע במימון הוצאות האישפוז של סמית שעשויות להגיע לסכומי עתק.

ערב פתיחת העונה ה־67 של הליגה, הידיעה על מחלת אחד מכוכבי העבר שלה, השירתה אוירה קשה בין חובבי הספורט הזה.

חידוש: כדורגל מבין רגלי השופט

המלים האלה מעניינות אולי רק את אורחי הממלכה השביעית. הן אינן אבי־אבות תחלואי הכדורגל הישראלי, רק סימפטומטיות מדי מכדי שלא ייכתבו. מבטאות את הולזול כבן־אדם, בקהל הכדורגל. זה סיפור אמיתי, שאלמלא היה מכעיס ומעליב, היה, אולי, בדיחה טובה.

לא. הפעם לא לוד, שכבר הושחתו עליה מלים רבות. את הזכרונות מהבאלאגן שחגג ב"טקס פתיחת עונת הכדורגל", הבאתי עמי למחרת ל"טוברוק" ולא זו שבמדבר המערבי...), למגרש חדש, לדרבי שנולד. ושם, באיצטדיון גדול שעתידו לפניו, שגילה מה עושים בכספי הטוטו, נשברו שיאים חדשים (גינס... גינס...) – של זלזול ושל צפייה מקורית במשחק כדורגל.

אולי 9,000 צופים. יציע ענק. אבל, איזו צפיפות! היפנו אותנו ל"תא העיתונות" (מרכאות כפולות) בעבר הנגדי של המיתקן. מקום ישיבה – אין. לא תא ולא כלוב. כלום. אחד הבוסים של בית"ר נתניה, המארחת, התנצל: "לא היינו מוכנים".

השופט יעקב שיינר שראה את מצוקת הבכורה, התיר לעיתונאים לשבת בתחום המגרש – "רק על ספסל". "מצטערים, אין ספסל" – התנצל הבית"רי. קיבלנו היתר לשבת על הדשא, מטר אחד מקו האורך, בדיוק באמצע, בישיבה מזרחית או בתנוחת שכיבה. הרגליים כמעט נגעו בקו האורך. החלטנו להישמר מכדורים מתעופפים.

מרגיז, מבדח – לא נורא, צריך לעבור. מה עושים כאשר הקוון קורן ניצב מטר לפנינו ומסתיר דקות ארוכות את אחד השערים? ניסה ללכת לקראתנו, כשביקשנו ממנו להשתדל לנוע יותר כדי לא להסתיר ל"תא". אבל כמה אפשר לבקש מקוון בעת מילוי תפקידו?

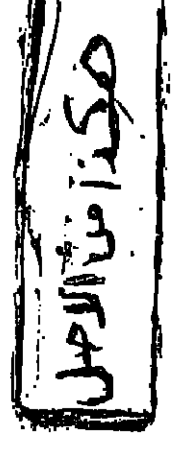
וכאן הבדיחה העצובה שבעשרות שנותי במגרשי הכדורגל, בתפקיד, לא ידעתי כמותה. דקות רבות ראיתי – כמו חברי ה"תא" שעל הדשא – את השוערים חביב ולביא, לסירוגין, בפעולותיהם מבין רגליו של ידידנו הקוון. איזה מזל שניצב לא אחת ברגליים פשוקות... רציתי שצלמנו ינציח כמה עצירות של השוערים מבין הרגליים. חבל, הוא היה בצד האחר, המוצל, של המגרש.

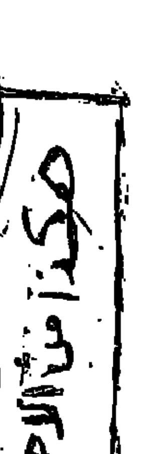
זהו. עד כאן הסיפור הכמו־דמיוני של "תא העיתונות" באיצטדיון חדש, סיפור על זוית צפייה מקורית.

נ.ב.: בקיץ 1984, באליפות אירופה בכדורגל, נערך בפאריס קונגרס אופ"א. היינו שם. ב"לובי" ציפו ראשי ההתאחדות שלנו להחלטות. לאולם הדיונים לא הורשו להיכנס. סיפרנו להם על עור אשליה שנופצה. כנראה לא ידעו (מה זה בכלל מעניין...), על דיון שהיה בסעיף נוסף. הנציגים הג'נטלמנים של שלושים וכמה התאחדויות מאירופה הפרימיטיווית/המתפתחת, דנו ברצינות בטיפוח ואימוץ הקשרים עם התיקשורת. אין זו מתיחה. לא מצאו לובשי החליפות הללו על מה לדבר...

ועכשיו, רק על תשלחו להנהגה האירופית את הגליון הזה בו מופיעה התמונה שלפניכם ("תא עיתונות"...). עוד יסלקו אותנו מאירופה, או יושיבו את עיתונאיה על הדשא באצטקה, בוומבלי, בפארק דה פרינס...

צבי קופמן

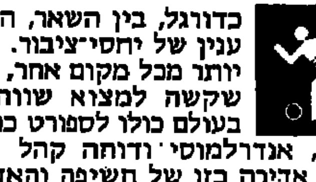
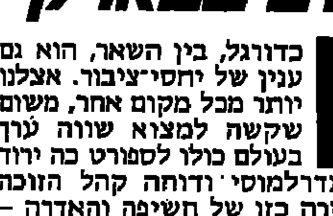

הכדור הוא הגול

אבי מלר

יחצים בפארק

כדורגל, בין השאר, הוא גם ענין של יחסי־ציבור. אצלנו יותר מכל מקום אחר, משום שקשה למצוא שווה ערך בעולם כולו לספורט כה ירוד ברמתו, אנדרלמוסי ודוחה קהל הזוכה למידה אדירה כזו של חשיפה והאדרה – למעשה, בדיוק ביחס הפוך למשקלו על כר הדשא.

דוגמא מוחשית על זוית מקומית נוספת בה לא כל הנוצץ זהב הוא, או בהשאלה ההולמת את מצבנו – כל מה שלא נוצץ זהב הנא – קבלתי בעזרתו האדיבה של יוסי קרמר, מגן מכבי ת"א, שבמחיצתו יצא לי לחזות במשחק פתיחת העונה בחיפה בין מכבי חיפה למכבי יבנה (1–0 לחיפה). רבים מ־5,000 הצופים שהגיעו ליציעי קרית־אליעזר באו חדורי סקרנות באשר למשחק הבכורה בליגה של דניאל בריאלובסקי. כל־כך הרבה הובטח ונכתב עליו, לפני שהארגנטיני בעט אפילו כדור אחד במגרשינו, והציפיה – בהתאם – היתה למשהו יוצא־דופן, מעולם אחר – כפי שנהוג לומר במקומותינו.

בריאלובסקי איכזב מרה בשבת ההיא. אך מסתבר כי יחסי הציבור עושים בכל זאת את שלהם. בשלהי המחצית הראשונה, באחת הפעמים היחידות בהן זכה בריאלובסקי להעניק לכדור טיפול ממשי, הוא פרץ לאורך קו ימין, והגביה כדור לרחבת היריב. שלושה מעמיתיו לקבוצה ניסו להגיע לכדור הממורכז – ונכשלו. ההזדמנות הותמצה, אבל ביציע סביבנו נפלטה קריאת התפעלות: „איזה פריצה נפלאה, איזו הגבהת כדור. רק שחקן גדול מסוגל לזה."

יוסי קרמר שמע ונדהם. כשחקן פעיל שיש לו בד"כ רומן לא רע עם הפריצה על קו אורך ימין, וכצופה בכדורגל שלנו, הוא טען בצדק שהפעולה של בריאלובסקי היתה מחזה כלל לא נדיר בליגותינו. „אבל אם שחקן ישראלי היה מבצע אותה, היו בסופה הכל שחים בהחטאה הגדולה של החלוצים."

קרמר לא אמר זאת, אבל המסקנה התבקשה מאליה: כאשר המדובר במישהו שהודבקה לו, בנחשול אדיר של פרסומים, תוית של סופר־סטאר, מאבדים לפעמים כולנו את אמות המידה. בקיצור: שאלה של תדמית.

טקסי לטוברוק

הדבר היחיד הפחות־או־יותר צפוי באחר־צהרים נתניתי שטוף שמש של יום ו' האחרון היה הניצחון של מכבי נתניה על הפועל לוד (1–0), ואפילו הוא הושג רק ברגע האחרון, ועם מנה חריגה ביותר של השראה. פרט לזאת, אפשר לומר על הביקור בטוברוק שהוא היה מלא הפתעות – מכל הסוגים.

זה התחיל עוד בכביש המוליך לאיצטדיון. שניות ספורות לאחר שאורחים טובים של נתניה כיוונו אותנו למגרש שפשפנו עינינו בתדהמה: על הכביש הראשי מוצב שלט מאיר עיניים המפנה את הבאים אל המגרש. אצבע זדונית אמנם מחקה כנראה את השם „בית"ר", והותירה רק את הכתובת „מגרש נתניה" – אבל גם כך זהו חידוש מרענן. מעניין יהיה לשאול בעוד כמה מחזורים אוהדים נתניתיים על נסיונותיהם למצוא שילוט דומה שיוביל אותם לקרית־אליעזר, כפ"ס, וינטר ועוד איצטדיונים נחבאים אל השלטים.

ההפתעה הבאה נכונה מיד לאחר הפניה בעקבות החץ. כביש האספלט נעלם בהדרגה, ותוך כמה עשרות מטרים מתחלף בשבילי חול. ממש מהסרטים – ואיך אפשר שלא להיזכר עכשיו ב„טקסי לטוברוק". אבל האמת היא שדיונות חחול גורמות גם לאסוציאציות רחוקות הרבה יותר: חופי ריו־דה־ז'נרו, לדוגמא. משום שהדרך המתפתלת בין הגרגרים מעניקה תחושה ראשונית – לפני שהאצטדיון מתגלה לפניך – כי אתה יורד לחוף הים, לחזות במעלליהם של כשרונות קיץ המכדררים בין המתרחצים.

אבל עוד חילוף הילוך אחד, והאשליה הברזילית מתנפצת בקול ענות תרועה. רק קופה אחת משרתת אלפים השואפים לרכוש כרטיס. רק שתי כניסות לאיצטד פתוחות, והאנדרלמוסיה המוכרת בעיצומה. קללות, דחיפות, יריקות, בעיטות. שבעה מדורי גיהנום בדרך ל־90 דקות שעמום. אפילו האיצטדיון הנאה והדשא המטופח אינם כבר יכולים למחות את הדכאון המוכר של הבאלאגן, שלמעשה לה קל למנוע אותו, עם טיפ־טיפה יוזמה ומאמץ. טקסי לטוברוק? – לא חסר הרבה כדי שהגירסה הנתנייתית תיקרא „אמבולנס מטוברוק"...

X,2,1 — והעסק מרגיז

כמעט באותה עת בה הוחלט על צמצום הליגות בישראל החליטה מועצת ההימורים דווקא על הגדלת מספר המשחקים בטופס הטוטו, מ־13 ל־14. למרות המגמות השונות, יש דמיון רב בין שני המקרים: בזה כמו בזה, החלשים הם הדפוקים.

בנושא צמצום הליגות אין ספקות: המועדונים הקטנים, הזנבות לאריות, ייפלטו, ועבור רבים מהם תהיה הדרך בחזרה לליגות בכירות קשה ומפרכת. הנימוק, שהצעד עשוי להוביל לכדורגל מעניין ושפוי יותר, ולעליה במספר הצופים – מקובל עלי. בסקוטלנד, חרף ההגדלה החוזרת ל־12 קבוצות השנה, הוכיחה שיטת הצמצום המקורית (מ־16 ל־10) את עצמה – והיא שווה לפחות נסיון בחופינו.

בטוטו פוגעת הרחבת הטופס בכלל המשתתפים. אך המהמר הקטן, זה שלא שמע מימיו על כפולים ומשולשים, חש חסר־אונים לחלוטין. מי שעשה לעצמו מנהג קבוע לרטון ולקטר כל שבוע על הקושי הרב שבניחוש 13 משחקים, לא האמין למשמע אוזניו כאשר נודע לו כי הסיכוי לפרס משמעותי מתרחק ממנו עוד יותר. מעניין יהיה לבדוק כמה מכורים לטוטו מתלהבים באמת מכך שפעם ביובלות יזכה עתה מישהו בפרס ענק וישבור שיא לאומי, וכמה מהם מעדיפים להיות סמוכים יותר לפרס אולי צנוע במעט, אבל מציאותי יותר.

לית מאן דפליג שהטוטו החליט על ההגדלה – במספר המשחקים ובעקבותיה בהכנסות – בשמו הקדוש של הסיוע לספורט בישראל. אבל מה שמרגיז בכל העניין הוא הנסיון להציג את הטופס המוגדל כמשהו חדשני וטוב יותר ללקוח. זה נותן לממלא המסור ההרגשה שמנסים לעבוד עליו – לא רק מגישים לו תבשיל מקדית, גם מנסים לשכנע אותו שהוא אוכל מעדן. לא אתפלא אם מהמרים רבים יחליטו להצביע בעט.

יוסי קרמר (מימין), כמו שנראה פעם במדי מכבי חיפה (עם ברוך ממן), לא מתרשם מהיחצ"נות

מה היה/יהיה

טובי פולק

לופא קדוש רגוע, הוא ייאמן השנה בלאומית

יש כמה דרכים להבטיח את מעמדך כמאמן כדורגל בליגה הלאומית. האחת, המכובדת מכולן, היא כמובן להיות מקצועי, עם קבלות, כזה שעל יכולתו אין ויכוח. עיין ערך דוביד, לדוגמא. יש עוד כמה בודדים. רוב האחרים מתקשים להבטיח לעצמם ולמשפחתם שאכן יסיימו את העונה באותה קבוצה בה החלו לאמן, אם בכלל.

מחזה שגרתי למדי בשדה הפרוע הזה: מאמן x נכנס למשא־ומתן עם קבוצה אחת או יותר בימים של טרום העונה, ומסיבות שונות לא סוגר עניין. אל לו להיות מודאג יתר על המידה. הוא יכול לשבת בבית בנחת (לרובם יש עוד כמה עיסוקים בנוסף לאימון כדורגל), ולהמתין, לא יותר מדי זמן, למחזורי הליגה הראשונים. הוא לא יישאר מובטל. הפסד אחד, שניים, שלושה – בכמה מחזורים בפתיחה – ומסעות החיזור בעקבות אלה נכנסים להילוך גבוה. מי שמסיבות שונות נשאר בבית בתחילת העונה – הופך למחוזר הראשי.

מיכאל („לופא") קדוש עושה בימים אלה לניתו. בשיחה בתחילת השבוע הוא נשמע רגוע למדי. הוא עוד ייאמן העונה בליגה הלאומית. אין לו ספק בכך. טובים מאוד גם סיכויין לסיים את העונה בקבוצה אותה יקבל. שום קבוצה לא תשוש להחליף שני מאמנים בעונה אחת (אגב, גם לכך יש תקדים משעשע, ראה מקרה מכבי נתניה ופרשת רדלר־פרלמן־רדלר מלפני יותר משנתיים). מי שמגיע באמצע – גם יגמור.

– לופא, זו שיטה, לשבת בבית ולחכות למפוטר הראשון?

„לא, מה פתאום? זה היה ממש מקרי. הייתי במו"מ עם כמה קבוצות מהלאומית, ולא סגרנו. הייתי יכול לאמן בליגות הנמוכות, אבל רציתי רק בלאומית. אז לא התחלתי את העונה, אז מה..."

– אבל עד הסיום אתה בטח תהיה מאמן...

„בטוח, אין לי ספק בכך."

– זה לא מוסיף הרבה כבוד למקצוע שלכם

„אתה צודק, לצערי הרב. אבל זה מן מקצוע שבו כל דבר הולך מיד לעיתונים, וכולם מדברים על זה. ואם מנכ"ל מסוים לא מצליח, לא מעיפים אותו? ואחרים לא מחכים שיתפנה מקום?"

– אבל עושה רושם שהעניין הופך אצלנו לשיטה. מחכים בחוץ, ובתוך זמן לא ארוך אתה יכול לסגור עם מי שאתה רוצה, בתנאים שלך...

„אתה יודע מה – יש בזה משהו. אף פעם לא חשבתי על כך בצורה הזאת. זה אולי לא כל כך מכובד – אבל זאת המציאות."

– היום אנחנו אחרי שני מחזורי ליגה. כבר פנו אליך?

„בכנות – כן. אבל בינתיים לא אוכל לגלות מי. בכל אופן, מדובר על משהו אקטואלי של הימים האלה ממש..."

כדורגל ישראלי, עוד זוית. אולי בשעת פירסום שורות אלה לופא קדוש כבר מאמן לאומי למהדרין.

יושב על הגדר – לופא קדוש

פיקו וחבריו להנהלה היתומה של הפועל

קבוצת הכדורסל של הפועל תל־אביב: עונה חדשה – זמירות חדשות. מאמן חדש (יוצא מכבי), הנהלה חדשה, והתוצאות, לפי שעה, כלל לא רעות. שני המחזורים הראשונים בליגה השאירו אחריהם את הפועל עם 4 נקודות ליגה חלקות, בלי זר שני קבוע ובלי חיים זלוטיקמן הפצוע.

כל מי שנוגע בימים אלה בעניין הפועל, חוזר על פיזמון כמעט קבוע: „טוב, מה אתם רוצים, בוודאי שהכל נראה השנה לגמרי אחרת, הרי ההנהלה התחלפה..."

ואמנם, צוות השחקנים כמעט ולא השתנה. הוחלף המאמן, ובעיקר – הוחלפו אלה שלמעלה. וזהו? זה מה שמביא את הפועל ת"א באופן פרמננטי לפיסגה? – אולי.

הלב נשרף לו – פיקו רווביץ'

הלשונות הרעות מספרות שחברי ההנהלה הפורשים ממתינים בפינה לכישלון מחליפיהם. היו"ר הקודם, ומי שהיה מזוהה עם מראה ההנהלות הקודמות בהפועל, אברהם פלדה – לא היה מוכן להתייחס לשום דבר שקשור עם הפועל ת"א העונה. „לא רוצה". למנהל הפורש, מי שהחזיק בתפקיד (בהפסקות) למעלה מ־20 שנה, פיקו רווביץ', יש לב כבד מאוד על הפועל ת"א של היום.

– פיקו, אתם מחכים להנהלה החדשה בפינה?

„לא, זה לגמרי לא מדויק. נכון יותר יהיה לומר שלי, אישית, אין הרבה ציפיות מהפועל ת"א של השנה. לדעתי היא תהיה קבוצה בינונית למדי, ואם תתברג בין ארבע הראשונות בסיום העונה – זה יהיה עבודה הישג אדיר."

– אז מה מקור השמועות הזדוניות?

„כנראה שיש מי שמנצל את הכאב האמיתי של כמה אנשים שנתנו הרבה שנים להפועל, ושרואים היום עד כמה העסק מתנהל רק על בסיס פוליטי. המינוי החדש בא מתוך מועצת הפועלים, ומכיוון שאלו הם אנשי שלומם של אלה ששולטים על תקציבים – כך זה נראה."

– זה כל ההבדל בינכם למי שנמצא שם עכשיו?

„ההבדל הוא שההנהלה הקודמת היתה יתומה. המינויים ההם לא היו פוליטיים, וכל הזמן ניסו לשים לנו רגליים."

– אבל איך אתה מסביר את העובדה שכמעט כל שחקן שמתראיין מדבר על כך שהבוסים החדשים טובים בהרבה?

„מה שמעניין את השחקנים זה רק מצב חשבון הבנק שלהם ב־15 בכל חודש. בשנה שעברה, על אף כל הקשיים שהיו לנו, הצלחנו לעמוד בהתחייבויות, ולא היה מי שעזר. היום – כל הברזים פתוחים, והכסף זורם כמים. זה כל ההבדל. היה מי שהחליט שלאנשי שלומו צריך לתת יותר."

– זה נכון שהיום אף אחד כבר לא מתייחס אליכם? אפילו לא קיבלתם הזמנות למשחקי הבית של הפועל?

„זה יותר מנכון. אף אחד פשוט לא מתייחס. אבל זה לא מפתיע, בהפועל ת"א של היום שום דבר כבר לא מפתיע אותי."

– והשחקנים?

„היחידים שמתייחסים הם, ואולי תתפלא – מייק לארגי ולאבן מרסר. חוץ מהם – אף אחד אחר. אפילו מהילד שגידלנו במשך השנים, עמוס פרישמן, אני לא שומע בכלל. אגב, אני לא מופתע."

– יש עוד סיכוי לראות אותך בהפועל?

„בוודאי שלא בעתיד הקרוב. אבל פעם, מי יודע. אנשים מתחלפים. גם המדיניות..."

הכבוד האבוד של הדשא של וומבלי

לפני כחצי שנה נתן כוכב הרוק הגדול בעולם, „הבוס" ברוס ספרינגסטין, קונצרט רוק באיצטדיון וומבלי, לונדון. כ־100 אלף איש מילאו כמעט עד אפס מקום את יציעי ומדשאות האיצטדיון המפואר, ותגגו עם הבוס עד סוף הלילה. למחרת בבוקר התעורר מנהל המשק של וומבלי אל תוך חלום בלהות. הדשא המפורסם ביותר בעולם נראה קרוב יותר למשהו כמו בלומפילד אחרי מרתון משולש של שבת ישראלית לוהטת.

בחיפה הטילו על המהנדס יוסי זוהר לשפץ ולהקים מחדש את חורבות הדשא הצהוב של קרית־אליעזר. אחרי עבודה של כמעט שנה – הציג זוהר כר שטוח ומבהיק, לתפארת. כשביקרה בשלהי העונה שעברה מנצ'סטר־יונייטד באיצטדיון החיפני – דיברו האנגלים בקינאה של ממש על ה„דשא הטוב בעולם..." בראיון ל„העיר" התל־אביבי דיבר זוהר, בעלבון ממש, על ההשוואה בין וומבלי לקרית־אליעזר. „איך אפשר בכלל להשוות" – התפלא, „שם משחקים רק פעם או פעמיים בשנה, ורוב הזמן הוא מכוסה וזוכה לליקוק מאסיבי. לא מתאמנים עליו, לא משחקים שם בשבתות, אולי מירוץ סוסים פעם בחצי שנה. אין בכלל מה להשוות..."

בשבועות האחרונים פקדה מחלה מסתורית את המשטח המפואר של חיפה. הפועל חיפה, ליגה ארצית, כבר הכריזה שהיא עוברת דירה לקרית־חיים. „אין לנו כוונה לשחק בארגז חול..." – אמרו שם. מי שהיה שם בשבת האחרונה מספר שהדשא נתיק מאוד. כל בעיטה העיפה עם הכדור גם כמות מכובדת של דשא חיפני נאה.

צוות מומחות כבר עובד שעות נוספות על טיפול נשימתי נמרץ לעשב החולה. אולי זה יעזור, מי יודע. אבל דבר אחד חייב להעשות, ומיד: מישהו חייב התנצלות וסליחות לוומבלי הוותיק והטוב.

הימים הללו, הנוראים, הם זמן מצוין לכך.

ההריון הארוך ביותר...

רק עתה, לאחר 22 שנה, מתגשמת „תוכנית אלמוג" לצימצום מספר הקבוצות בליגות הלאומית והארצית, ו„התינוק" ייצא לאויר העולם בתום העונה הנוכחית ■ האב המיילד: השינוי יוכיח את עצמו

איתן אורטסמן

22 שנה מצפה מיכאל („מיקה") אלמוג ללידת ה„בייבי" שלו: החלטת הנהלת ההתאחדות לכדורגל על צמצום מספר הקבוצות בליגות העליונות, הלאומית והארצית. תקופה כה ארוכה של „הריון" אפשר בהחלט לרשום בספר השיאים של גינס. בתום עונת הכדורגל שהחלה עתה, כלומר בקייץ 1987, תצא „תוכנית אלמוג" לאויר העולם כאשר יוותרו 14 קבוצות לאומיות ומספר דומה בליגת המישנה, הארצית.

„מיקה" מדבר בהתלהבות על הצמצום הזה ומכנה את עונת המישחקים הנוכחית כ„תקופות מעבר קשה אבל הכרחיות לשיפור רמת הכדורגל בישראל". גם בלי חליפה דקורטיבית ועניבה תואמת, כפי שמתחייב מתפקידו כמנכ"ל מרכז השלטון המקומי, אלא במכנסי התעמלות כשחצי גופו חשוף, הוא משכנע מאוד בדברו על התועלת שתצמח לכדורגל.

הטובות יישארו

„פחות קבוצות יהיו בשתי הליגות ורק הטובות ישארו. מתח רב יווצר וזה יחזיר קהל ליציעים". נוסחת אלמוג – הקשור לספורט בתוקף היותו חבר מזכירות מרכז „הפועל", חבר נשיאות הועד האולימפי וחבר מועצת ההימורים – היא: „מתח + רמה + מיתקנים שווה קהל רק ביציעים".

אם כל כך טוב, אזי מדוע נזקק „התינוק" של אלמוג לתקופת ציפיה ממושכת עד צאתו לאויר העולם? – לא יתכן שכל נושאי התפקידים מן השורה הראשונה בכדורגל הישראלי נהגו כבת יענה וטמנו ראשם בחול.

מיקה אלמוג – חלום שהתגשם

„אכן – אומר אלמוג – מאמנים, שחקנים ותיקים ואנשי תקשורת שמבינים בנושא תמכו בצמצום מספר הקבוצות. משום מה עסקים עשו חשבונות סקטוריאליים וכיתתיים". הצעותיו של מיכאל אלמוג בן ה־62 אושרו ולא בוצעו, נדחו על הסף וזכו להסכמה חלקית. בשלב מסויים הפכו המלצותיו ל„תכנית מגירה" שהעלתה אבק אי שם באחד השולחות בהתאחדות לכדורגל. גם במרכזי הספורט, הפועל, מכבי או בית"ר לא היתה התייחסות תואמת. שיקול דעת ענייני, נטול חשבונות של עמדות כח ופוליטיקה היה מביא לכך שכנושא צמצום מספר הקבוצות, היה הכדורגל הישראלי יושב זה מכבר על מי מנוחות, שכל אחד משתי הליגות העליונות מונה תריסר קבוצות לכל היותר.

הצעה נושנה

שתי ליגות, לאומית וארצית, כשכל אחד בת תריסר קבוצות – זו היתה מטרתו של אלמוג ב־1964 כאשר החל במלחמתו על היער. הרבה תפוזים נקטפו בפרדסי כפר־סבא מקום מגוריו, מאז החליט כי הכדורגל הישראלי זקוק לטיפול כהלם. החליט ועשה: „לפני 22 שנה בהיותי יו"ר הוועדה המקצועית וסגן יו"ר הנהלת ההתאחדות לכדורגל, הגשתי הצעה לצמצום מספר הקבוצות. במרכז הפועל לא רצו לשמוע מזה. ב־1975, כאשר התמניתי ליו"ר ההנהלה, הגשתי הצעה והפעם להתאחדות ולמרכז הפועל. בקושי הצלחתי לשכנע להקים משתי מחוזות ליגה א' – ליגה ארצית אחת. זה התקבל והדבר הוכיח את עצמו. נושא הצמצום לא עבר בהפועל. בחוגי מכבי תמכו בכך יותר. במשך השנים התברר שרמת הכדורגל לא עלתה, הקהל מתרחק מהמגרשים והמצב הכלכלי בקבוצות – עקב תשלומים גבוהים לשחקנים – מחמיר. בעונת 1980/81 הוקמה וועדה לפיתוח ענף הכדורגל בהשתתפות נציגי שלשת מרכזי הספורט הגדולים. הוועדה קיבלה החלטה על צמצום מספר הקבוצות אך ההחלטה לא אושרה בהנהלת ההתאחדות לכדורגל". כך הפכו ניירות העבודה של הוועדה ל„תכנית מגירה" וזאת בשנת כהונתו האחרונה של אלמוג כיו"ר הנהלת ההתאחדות לכדורגל.

ה„וויה־דולורוזה" של תכנית אלמוג לא תמה. היסורים צברו תאוצה בד בבד עם החמרת המצב בכדורגל. מספר אלמוג: „בעונת 1982/83 הוקמה במרכז הפועל וועדה בהרכב מיכאל אלמוג – יו"ר, חיים הברפלר ומיכה שמבן, שמטרתה שיפור רמת הכדורגל. המלצנו ב־13 סעיפים שהתייחסו לטיפוח הענף ובין היתר גם צמצום הליגה הלאומית ל־12 קבוצות. לראשונה בהסטוריה אישרה מזכירות הפועל את המלצותינו כרבר הצמצום אבל מרכז מכבי הפך את עורו ואינני יודע מדוע. אני סבור שהיתה במכבי חשרנות שהסתמכה על ספקולציות בשאלה מי יזכה ביותר קבוצות בליגות העליונות, בעקבות שינויים עתידיים. מכבי ת"א ומכבי חיפה וגם בית"ר ירושלים תמיד תמכו בצמצום. עזריקם מילצין התנגד ומרכז בית"ר שינה דעתו מידי פעם. אני תמיד עמדתי על כך שיבוא יום והתכנית תצא לפועל, כי זה צורך המציאות".

חלומו ותכניותיו של מיכאל אלמוג החלו סוף סוף להתגשם אבל הוא מאושר רק באופן חלקי: „אני שמח שעכשיו החל התהליך ובאה תקופת המעבר. כי הרי אסור להשאיר 14 קבוצות בכל אחת מהליגות הגבוהות. זה יותר מידי בשביל הכדורגל הישראלי ברמה העליונה. היו לי רעיונות על 10 קבוצות אבל זה שינוי ריג מאוד. תקוותי שבעוד שנתיים תהיינה 12 קבוצות בכל אחת מהליגות הגבוהות. זה מעניק 22 מחזורים וקיימת אפשרות לערוך מישחקי הכרעה: 6 הראשונות כדי לקבוע את האלופה ו־6 האחרונות – את היורדות. זה טוב לתעסוקת הקבוצות וגם לטוטו. נכון שהמעבר חד, מפנקים את הליגה הלאומית ופוגעים בליגה הארצית אבל השינוי יוכיח את עצמו".

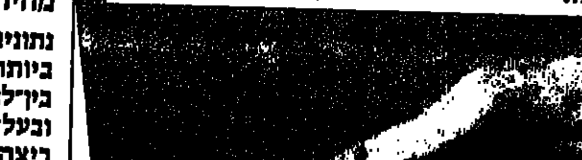
נסים כהן – תופעה

נסים כהן הוא תופעת כדורגל מיוחדת במינה. בכל קבוצה בה שיחק היה כוכב־על. לקח עליו הרבה יותר ממידת כתפיו הצנומות. בבית"ר ת"א קוראים לו האוהדים „מראדונה". די לראות משחק אחד של בית"ר כדי להבין מדוע. הוא הציר עליו בנויה הקבוצה. והוא, כבר בן 31 וחצי, רץ עדיין כמו ילד. נותן את כל הלב ושורף טונות של מוטיבציה ואנרגיה. בית"ר, שעלתה מהארצית, מוצאת עצמה עתה במפתיע במרומי הטבלה. מעשה ניסים. רבים יכנוהו כוכב ליגה, אבל פה ישימו נקודה. לא יותר מכך. בשבת התמקדתי בו כשניצחה את מכבי פ"ת 2-1.

...ית"רי

משחק ראש

קשה לו בקרבות אויר, אפילו שאותם מכיר רק במרכז המגרש. למרות קומתו, מעז לקפוץ עם גבוהים ממנו, ולא מתיאש גם לאחר שנכשל פעמים די רבות. אוהב למסור בראשו בהטיות ראש לצדדים ומיד לרוץ קדימה כדי להשתחרר משומר אישי. יעקב אז'ובל הנלהב והקשוח מפ"ת נצמד אליו מאחור 3 פעמים וראה מיד את גבו כשהפעיל את הטכניקה הזאת. יודע היטב מה רוצים ממנו. כדי להריץ את בית"ר קדימה, יכניס ראשו אפילו מול שומר קשות. אינו יודע פחד כלל, ב[illegible] משווע לתדמית הקשר הבונה הסטרילי אצלו [illegible] אופנסיבית מרים ידיים ומשפיל ראש. זה [illegible] לא בשבילו.

פסק־דין

בבית"ר ת"א אוהבים אותו: האיש הנכון במקום הנכון. הקבוצה נזקקה לרגל מכוונת, הכופה דרישותיה, כדי להצליח ולהישרד בלאומית עם אוסף שחקני רכש חסרי תאום ושפשוף מספיקים. המאמן רדלר רווה ממנו נחת, במיוחד כשמריץ ההתקפה ולגיון הזרים למקום הראשון. זמני ולא טבעי – נכון, אבל השפעתו על הכניסה ברגל ימין לקלחת הלאומית, איש לא יקח ממנו.

תיקול

טכנית הוא מתקל גרוע. מפסיד כמעט בכל תיבלום קרקעי שאליו נכנס. לכן מדהים לראותו גורם לשחקנים רבים כל־כך לאבד את המכנסיים והכדור כשמתקרב אליהם. מול צעירי פ"ת הצליח רק בתיקול מעשי אחד וזכה ב־9 כדורי הפקר. אינו מצליח ב„גליצ'ים", ולכן מרבה להימנע מהם. לכדורי ביניים מקפצים, מכניס תמיד רגל. חסר פחדים וקשוח אמיתי. עוד סיבה לפגיעות הרבות שסופג במגרשים. סגנון השתטחותו בעת העבירה מושלם. נופל ולא מורח עצמו בסגנון ההצגתי המצוי, עם ידיו קדימה. הטבעיות בפעולה זו נתנה לו כדורי עונשין לא מעטים. מול פ"ת הוכשל 3 פעמים (צהוב לאילן ז'אן) משום שלא נשמר אישית ובזכות הכבוד שנתנו לו ילדי פ"ת.

מהירות

נתוניו הגופניים הם המכשול הגדול ביותר שעמד בפניו בדרך להצלחה בין־לאומית. נמוך קומה, קצר רגליים ובעל הליכה מתנודדת כלשהו. אין לו ריצה מהירה ותנועת רגליו אינה חופשית וקלה. כמו מכונית הנוסעת עם מעצור יד משוך מעט. הסטארט שלו ממצב נייח בינוני מאד. משתדל שלא לעמוד במבחני הגשת כדורי עומק מול מגינים. אינו מהיר, אבל הוא הקשר הטכני הנייד ביותר היום בליגה. רצונו עצום ממש להתגבר על מיגבלותיו. רץ לכל מקום בו נמצא הכדור. מנסה לגנוב אותו ולרוץ קדימה. את ניידותו המצויינת ניתן לבחון במצבי התקפה מתפרצת. אז רץ מיד לכיוון האוחז בכדור כדי להשיגו תוך שניות ולכוון התתקפה. עם הכדור הוא איטי יותר ותתפלאו – גם שקול. מעדיף מבט בוחן סביבו מריצה סתמית. לכן גם לא בעט כלל לשער פ"ת. אוהב את המרכז ונוטה לרוב ימינה. בשל אופיו הבונה, רץ לכנפות רק בדאבל־פאסים, או בהעדר מגן, אבל לא כדי לפתוח ההגנה. בבית"ר שאר הקשרים אמורים לעשות זאת עבורו.

טכניקה ויכולת סיום

טכניקת המשחק שלו בנוייה כמגדל שלם על יסוד אחד בלבד: הריכוזיות. הוא הציר והכל חייב לעבור דרכו. יש קבוצות בהן המאמנים מסכימים לשיטה. שם הצליח. יש קבוצות שלא אכלו את זה וויתרו על הכשרון. מכבי ת"א לא הסכימה לרכשו מהרצליה בשל המחיר הגבוה ויותר בשל הריכוזיות הזו. הודה, מאוחר יותר, שאינו מתאים לת"א. הנבחרת היא בדיוק אותו סיפור. כשרון יש לו, ללא ספק. בעיטתו לשער אינה חזקה ביותר אך מדוייקת ומסובבת מאד. לעיתים מטעה ציר תנועת הכדור, הלא טבעי, את השוער. מול פ"ת שיחק מאחור ולא בא לביטוי בחוד. מוסר טוב, בעיקר כדורים מוקשתים מעט לצדדים, למגן או לקשר חופשיים באגף. עושה את שינויי העברת מרכז כובד ההתקפה, בשינוי כיוון מהיר של גופו. למעט מלמיליאן, היחיד שיודע לעשות זאת תחת שמירה. מסירותיו הארוכות קדימה, עובדות על־פי התכנון רק כשיש לו חלוץ מהיר. אינו מוסר לרגליים ממש. עם בלחסן המהיר השיג כימיה טובה. מסירות העומק שלו ללביא לוקות בחסר, משום שהאחרון מסבך אותו במצבים הנושקים לעמדות נבדל. למרות זאת, העניק ללביא את האסיסט לשער האחרון. סגנון עצירת הכדור שלו מעניין מאד: עוצר בימינו ומיד מעביר הכדור לשמאלית תוך הרמת ראש וראיית המגרש.

מה עשה כהן מול מכבי פ"ת?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות לשער	0	0
מסירות מדוייקות	17	11
מסירות לא מדוייקות	4	7
איבודי כדור	1	4
נגיחות לשער	0	0
נגיחות מאחור	2	1
תיקולים מוצלחים	0	1
תיקולים לא מוצלחים	2	2
ספג עבירות	1	2
בעיטות עונשין	2	3
ציון	6	

יושב על הגדר

משה מרכוס, שוער, שייך למכבי ת"א, רצוי בפ"ת ומעוניין לשחק בקבוצה רצינית. עתה הוא בארה"ב ו"חולם בגדול" ■ "יכול להיות שזו סיבה חברתית", הוא מסביר מדוע אינו נמצא עתה במכבי ת"א ■ אוהב את מכבי פ"ת – "אבל קרו דברים שלא שייכים לכדורגל" ■ אם יחזור מ"ארצו של הדוד סם", ישחק, ככל הנראה שוב ב"מלבס" ■ דעתו על התפטרות המאמן דרור בר־נור

מכבי פ"ת, מבחינת מרכוס, זה הבית

אלי קמיר

כשקיימנו את הראיון הזה היה כבר מוישל'ה מרכוס "על הגדר". מה שנקרא: שייך למכבי ת"א, רצוי במכבי פ"ת ומעוניין לשחק בקבוצה רצינית. הוא לא אוהב את המצב הזה. אם הדברים היו תלויים בו, הכל היה נראה אחרת. אבל מה לעשות, יש מרכזים, יש אגודות ויש אינטרסים. כשכל אלו חוברים יחד, גם בחור צעיר, חזק ותמיר לא יכול לעשות הרבה.

אצל מוישל'ה מרכוס כדורגל זה על כר הדשא. בחלק השני של חוקי המשחק הוא לא שייך לליגה הלאומית. גם מי שמכיר אותו שנים, מתקשה בהחלטה אם מדובר בבחור טוב מרי, או נאיבי מרי.

לפני שלוש שנים עוד היה במכבי ת"א. סיים שם כשוער העונה, נתן הצגות רבות. בשנתיים האחרונות השתמש בתור ההלבשה של מכבי פ"ת.

מה לעשות, זו המציאות. בשבילו, מכבי ת"א היא עדיין פירמה. מועדון שכל ספורטאי צריך לשאוף להגיע אליו. בשבילם, הוא עוד כלי לעשות כסף. כן, זו כבר השנה השלישית שהם רוצים להכניס על חשבונו "בוכטות" והוא לא אוהב את זה.

ירייה ראשונה

"אני היום לא משחק במכבי ת"א כי ההנהלה והמאמן החליטו שאני לא מתאים להם. אני בהחלט מקבל את ההחלטה, אבל ברור לי שזה לא מסיבות מקצועיות". הוא יורה את הירייה הראשונה שלו. לא, הפעם אין למוישל'ה כוונות לנגח אף אחד. הוא פשוט אומר מה שמרגיש. "יכול להיות שהסיבה היא חברתית, או.. בעצם אני לא יודע. עובדה שאני לא משחק היום במכבי ת"א וזהו".

נחזור למכבי פ"ת. לפני שנתיים נתן שם עונה גדולה. הקבוצה רצה, היו עודד וגדי, היו גם ניסים טרה ורונן רבינזון אבל קודם כל היה מוישל'ה מרכוס. מאמנו דאז משה מאירי, פשוט העריץ את הדרך בה התאמן והתייחס למקצוע. אבל לא רק מאירי התלהב – גם ההנהלה, השחקנים ו"ארבעת" האוהדים שיש לפ"ת, אצלם לא רגילים לראות תופעות כאלה.

"כבר בעונה הראשונה שלי במכבי פ"ת, מיד אחר הפגרה, ידעתי שזאת הקבוצה שלי ודאגתי להכין עצמי כיאות. לעומת זאת, בעונה שעברה וגם השנה קרו כל מיני דברים, שלא שייכים לכדורגל ושלצערי פוגעים בסופו של דבר".

למרות הכל, מוישל'ה אוהב את מכבי פ"ת. כשהוא מדבר על הקבוצה, קשה לו שלא לשטוח רשימה ארוכה של אנשים, שעושים הכל למען הצלחתה. "בעונה הראשונה שלי שם, זה היה שגעון. הקבוצה שיחקה כדורגל אטרקטיבי ולמעשה, עם מנטאליות אחרת, יכולנו אף לקחת אליפות. בעונה שעברה חזרו האנשים בפ"ת לראש הרגיל שלהם, של קבוצה טובה באמצע. נכון, נהניתי מאד לעבוד עם המאמן ועם השחקנים, אבל בסך הכל הקבוצה היתה לא רצינית. כששחקנים עולים בלי שאיפות, שוער לא יכול לתרום הרבה. כשאני מרגיש שאני לא תורם הרבה, זה מרגיז אותי ומתסכל אותי. בכלל, כל דבר בחיים שנעשה בצורה לא רצינית, משגע אותי ומוציא ממני כל חשק לעסוק בו. במכבי פ"ת יש אנשים נחמדים שאין להם כוונה לטווח רחוק. לא יכול להיות שיתחלפו יו"ר ומנהלים בתדירות שכזאת. נכון, לזכותם ייאמר שקל מאד להשתלב בקבוצה, אבל חוץ מזה צריך גם תכל'ס".

שלא יהיו טעויות: לאורך כל השיחה דאג להרגיש כי מכבי פ"ת היתה לו בית לכל דבר והביקורת שלו היא במטרה לבנות וחלילה לא לפגוע.

ככר לא ילד

היום הוא בן 25. ככר לא ילד. עוד מעט ושעון הזמן יוחלף לצד השני שלו. כל שנה שעוברת, זה משהו שצריך להתחשב בו. "אין לי ספק שהשנים חולפות ואני ככר לא צעיר. לגבי שוער, בד"כ, זו רק תחילת הדרך. איפה שאני נמצא, אני משתדל לתת את המכסימום. אמנם יש שנים שאני מרגיש כאילו הן עברו לי ליד האוזן – אבל לדעתי, השנים הטובות עדיין לפני".

מוישל'ה מרכוס רוצה לשחק בקבוצה גדולה. קבוצה שכבר במחזור הראשון ברור לכולם שהיא רצה קדימה. למשל: הפועל ת"א. לא מפחד מהמילה אליפות או מכל מילה אחרת. להיפך – דואג להצהיר בכל רגע כי רק בשביל זה הוא משחק כדורגל. על־פי תפיסתו, ניתן להסיק כי אפילו שאיפה אחת עדיין לא הצליח להגשים על המשטח הירוק.

"בטווח הקצר הגשמתי כמה שאיפות כמו לשחק במכבי ת"א ובכנרת. לטווח רחוק לא הגעתי לשום דבר. ברור לי לחלוטין, שאם בפ"ת לא ישנו את התפיסה שלהם מהיסוד, לא אוכל להחזיק אצלם מעמד. אני מוכרח אתגרים, זה כמו סם בשבילי".

הבחור הזה הוא ווינר. מאלו שנולדו לנצח. כל הדברים שבצד לא מעניינים אותו, כשרית של ניצחון מרחף באוויר. התכונה הזאת לא מסתדרת לו עם הכדורגל הישראלי וקל וחומר עם הפתח־תקוואי.

דרור הדליק...

מוישל'ה מרכוס הוא ...

[illegible]

מוישל'ה מרכוס ובנו גינזבורג. אהבה קרירה מאד

(צילום: ראובן קסטרו)

"היום אני שומר על איפוק, אבל מי יודע כמה זמן"..

"אני מרגיש שכל מיני דפוסי־התנהגות בחברה שלנו, פשוט לא רציניים. לפעמים חבל לי שאני לא עוסק בספורט אישי. אם לא הייתי תלוי באחרים, הייתי יכול להגיע להישגים גדולים".

מוישל'ה יודע בדיוק מה הוא שווה. ברור לו ששוערים ברמה שלו אין הרבה בארץ, אבל זו לא אינדיקציה בשבילו. מסתכל בגדול, רוצה לשחק בחו"ל, להפיק מעצמו את המכסימום. היום הוא בארה"ב, מחפש משהו רציני, כשאירופה עדיין רחוקה. "לצערי, באירופה, לא מחפשים שוערים במיוחד; מעדיפים להוציא את הכסף על כובשי שערים".

מעגל קסמים

בחייו היום יום הוא שקט, נינוח סימפטי לכולם. כיוון מיוחד חוץ מכדורגל עדיין אין לו. רוצה ללמוד משהו בתחום הרפואה הספורטיווית: "אני רוצה ללמוד משהו שקשור בספורט ובאנשים". נכון להיום הוא מבלה את ימי הנישואין הראשונים. סדר יומו (כשהוא בארץ) מתחלק בין רותי אשתו לבין מגרש הכדורגל. העובדה ששום קבוצה לא סגרה איתו עד עתה, לא הפריעה לו להתאמן ולהתכונן לליגה, בצורה רצינית. "מעגל קסמים" כך הוא מגדיר את מצבו ומזכיר שוב את המרכזים והאגודות שנוהגים בו כבשלהם.

"היום אני עוד שומר על איפוק אבל אף פעם אי אפשר לדעת איך זה ייגמר", אמר והזהיר מהמשך הישיבה, אי שם "על הגדר".

מכבי פ"ת תהיה, ככל הנראה, זאת שתיהנה משירותיו – אם יחזור מארה"ב. אם לא היא, בוודאי יהיו מספר רב של קופצים. "תשאל כל מאמן, אני מבטיח לך שכמעט כולם ירצו אותי בקבוצתם", הוא מסביר בלי שום כוונה להישמע שחצן.

"רוביד" שוויצר וודאי יאשר קביעה זו. בשבוע שעבר הורה למנהלי הפועל ת"א לרכוש את מרכוס. בשביל מוישל'ה זה היה יכול להיות התגשמות החלום. אבל כל מיני אנשים דאגו שאת החלומות ינסה להגשים, כמו רבים – אצל ה"דוד סם".

לפני שלוש שנים היה שוער העונה במכבי ת"א

(צילום: עודד מילשטיין)

התפנית בחייו

ביום ראשון שעבר עבר מוישל'ה תפנית גדולה בחייו. לא, עוד לא נרכש בידי "רוביד" שוויצר וגם לא בידי יובנטוס. ביום ראשון נכנס עם רותי, חברתו בשנים האחרונות, אל מתחת לחופה. "אני חושב שזה יוסיף לי הרבה בחיים, במיוחד לשקט הנפשי", הוא מסביר.

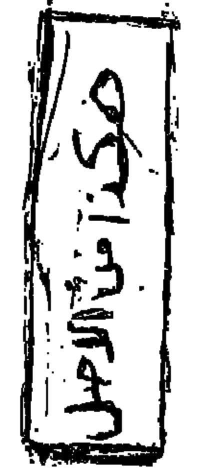
מוישל'ה ורותי הכירו זה את זו בצבא. הוא היה אז שוער שנתן עונה גדולה במכבי ת"א. היא חיילת שאפילו לא יודעת מה זה כדורגל. דווקא התאימה לו משום כך.

"כולם הכירו אותי דרך הספורט, היה חשוב לי להכיר בחורה שתרצה את הצדדים האחרים שבי ולא תרצה להיות איתי רק בגלל השם שלי".

רותי הכירה מצוין את הצדדים של מוישל'ה מחוץ לכדורגל, עד מהרה גם למדה להכיר את האוצר שלה בכל הקשור לכר הדשא. "מה לעשות, רותי היתה זאת שכילתה במחיצתי תמיד לאחר האימונים המשותפים ונאלצה להתמודד עם מצבי הרוח שלי".

רותי לא אוהבת כדורגל, אבל בהחלט מתעניינת במה שקורה עם מוישל'ה שלה. עד היום לא ביקרה בשום משחק וזה הורות לבעלה הטרי, "הכדורגל צריך עוד הרבה לכבד את עצמו, כדי שגם בחורות יבואו לראות אותו", פוסק מרכוס.

חוץ מרותי יש למוישל'ה עוד ארבעה אחים. הצעיר, עדלי, שחקן בקבוצת הילדים של מכבי ת"א ואילו האח האמצעי, אמנון, הוא האוהד הפרטי של מוישל'ה. אמנון מלווה במסירות את האח הבכיר לכל משחק, אוסף לו כתבות, תמונות ומכין עליו קסטות וידאו. משהו כמו אמרגן פרטי. ואם למישהו יש טענות נגד מוישל'ה הן שינסה לומר אותן בנוכחות עדלי ואמנון...

هكذا من الاصل

אורי מלמיליאן

כל הקיץ לא היה ברור היכן ישחק הכוכב הירושלמי. הוא רצה לעזוב, ובקבוצתו היה גם מי שרצה שיילך. אחרי ככלות הכל – אורי בבית"ר. שלושה שערים שהבקיע בשני מחזורי הפתיחה הראו לכל המקטרגים מי הוא ומה הוא שווה. ויותר מכל – כמה...

צילום: עדי אבישי

טבקעולה על הדרך

בני טבק, מכבי ת"א, אחרי קנזס ואחרי עונה שבה היה „מקורקע", מבקש „להמריא" מחדש ◘ מרגיש שהשנה יעשה את ה„קאם־בק" שלו ◘ נזהר בהתבטאויותיו כלפי מאמנים, אבל אומר במונולוג קצר: „כל מה שאומרים על הכדורגל כמקצוע, זה שטויות – אין מקצוע טוב ממנו..." ◘ בעל הסמכה בהוראה, היה מורה לנהיגה, אבל שואף לקריירה של מאמן

אבי מורגנשטרן

בני טבק ממהר. לא רק במגרש הוא עובר על ספיד מואץ ומכניס להילוך טורבו כדי להתחיל ספרינט ידוע, גם בראיון הוא חותך את התשובות מהר. ירון גוזלי מחכה לו בקוצר־רוח. צריכים להגיע הביתה אחרי אימון. לטבק לא נעים. הוא מנסה לגמור עם הראיון כמה שיותר מהר. ברקע, במועדון של בריכת גורדון, חולפים מדי פעם שחקני מכבי ת"א. יוצאים מהג'קוזי. טבק, יושב איתי. ברקע מוסיקת דיסקו רועשת. לפעמים הוא צריך להגביר את הקול.

בשנים האחרונות בני טבק נמצא על אש קטנה. ברחובות היריב כבר לא נכנסים לפאניקה כשהכדור מגיע אליו. פעם זה היה אחרת. טבק היה ציר הזרמנויות. אף פעם לא היה חלק מצוות. אף פעם לא בנו עליו מאמנים כחוט השדרה של הקבוצה. היו שולחים אותו לצוד ברחבה, כדור טרף. גם באמצעי התקשורת טבק לא ביקר. בכלל, לא מאמין גדול בתקשורת: „נעים כשכותבים דברים טובים, אבל לא צריך לקחת את זה יותר מדי ברצינות". את התפוקה שלו הוא נותן במגרש והולך הביתה. יש תחושה לאורך כל הראיון, שטבק לוקח די בקרירות את כל המצב. גם את העובדה שהוא כוכב דועך בשנים האחרונות. השנה, הוא מקווה שתהיה שנת מיפנה. אחרת המצב ייעשה מסוכן.

הספרינטים של המדינה

בית טבק היה ידוע בעבר כבית אתלטיקה קלאסי. אביו, דוד, היה „אחראי" על הספרינטים של מדינת ישראל. השיא שלו ב־100 מטר, 10.6, החזיק מעמד שנים רבות. דוד טבק נכנס להיסטוריית הספורט המקומי, כאגדה, עוד בחייו.

בני לא נמשך מעולם לאתלטיקה. היה מבקר מדי פעם בתחרויות, אבל האווירה הכללית הורידה לו את המוטיבאציה. חיפש קהל גדול. „הייתי בכמה תחרויות, אבל די התאכזבתי ממה שקרה שם. הריצה לא משכה אותי מעולם". בדיעבד – צדק. באתלטיקה מספר הצופים שמגיע לתחרויות, משתווה במקרה הטוב לכמות הפנסים באצטדיון. את טבק, בימים הטובים, באו לראות הרבה אנשים. היו לו ימים יפים. למשל: השלישייה שהחדיר לרשת פורטוגל, או הרביעייה שהשחיל לאדומים מליברפול. היו ימים.

התחיל לשחק כדורגל בגיל 10. אחר כך פסק־זמן של שנתיים. כשהמשפחה עברה לרמת השרון, בני הגיע למכבי ת"א. בגיל 16 כבר היה חלק מהסגל הבוגר. יוסלה מרימוביץ' העלה אותו קדימה. טבק בתור דיפלומטי. קר מזג, לא רק על המגרש. כששואלים אותו מי המאמן שהכי קידם אותו בקריירה שלו, הוא מבקש לוותר על השאלה.

„תראה, אם אומר שזה מאמן איקס, אז האחרים ייפגעו. חוץ מזה, יש לי עכשיו מאמן בקבוצה ולא כדאי להתחיל להיכנס לנושא הזה של קידום הקריירה". הלאה, לנושא הבא.

הפרק הגרמני

כתשע שנים היה בני טבק אחד החלוצים המסוכנים בליגה. חוש ההתמצאות שלו ברחבה והיכולת שלו לנצל מצב אחד במשחק כדי לגמור בנצחון, הפכו אותו לחלוץ מרכזי קלאסי. חלוץ חד, שמזכיר כריש שעט על טרפו. הגירסה הישראלית לגרד מילר הגרמני. טבק, אכן הבחין ביכולת שלו להשתלב בבונדסליגה, הרבה לפני שרוד פיונטי יצא לביקור בקלן. אבל החלום הגרמני מעולם לא התממש. לטבק יש משקעים כבדים בנושא הזה. הזמן אולי מעמם, אבל לא מוחק. גם היום הוא מנסה שהמרירות לא תישפך החוצה. אבל הטיפות מסתננות החוצה.

בורוסיה מנשנגלדבך, קבוצת הפאר הגרמנית, רצתה שטבק ילבש את מדיה. גם טבק ראה את ההזדמנות החד פעמית הנופלת לידיו. אבל מכבי ת"א, הכניסה אותו לרחוב ללא מוצא.

מאז, טבק נכנס למצב של חוסר התלהבות. היה ולא היה במכבי ת"א. „מאז המקרה עם בורוסיה, חל אצלי מיפנה. נכנסתי למשבר. לא רציתי להשאר במכבי, רציתי לנסוע לשנה לחו"ל, להרגיש מה זה ליגה אחרת. אבל הם לא הסכימו. נכנסתי למשבר ארוך. מאז, אני מסתובב כנפגע. עמוק. מהנקודה הוא, החלה ירידה משמעותית בכושר ובהתלהבות שלי. לא באתי לידי ביטוי בליגה שלנו. היתה נפילה ודראסטית ביכולת שלי. הנפילה באה מצידי. פשוט איבדתי את החשק לשחק כאן. רציתי כל כך להצליח בחו"ל, ולא הלך. אם יש דבר שאני הכי מצטער עליו בקריירה שלי, זו העובדה שלא הצלחתי לשחק בגרמניה. אבל היום כבר השלמתי עם זה. השנה העברתי קו עבה על התקופה ההיא. הגעתי למסקנה שזה לא מעניין אותי יותר. אני מסתכל רק קדימה". הוא מנסה לשכנע את עצמו.

„דינר ביונס"

לאירופה לא הגיע, אבל בכל זאת ארז מזוודות, לקח את האשה וטס אל מעבר לאוקיינוס, כדי לשחק בארה"ב. זה היה לפני שנתיים. טבק רצה לשנות אווירה. ניסה לשבור את ה"דיכי" שמחק את התלהבות שלו. במקום לרוץ על משטחי הדשא והקפואים של בורוסיה, התרוצץ באולמות המפוארים של קנזס. טבק עדיין מנסה לשמר את הזכרונות הנעימים של אותה עונה. נכון, הוא לא כבש את ממלכת רייגן, אבל נהנה. מאד נהנה. „שם מדברים ביזנס". בדולרים. למרות שנתן עונה טובה סיים במקום השני בין כובשי השערים מ־50 הזרים שהגיעו לליגה האמריקנית. נאלץ לארוז את המזוודות ולשוב לארץ, למגרש בקריית־שלום. לא נעים.

„זו היתה שנה נפלאה. החיים שם, וכל מה שהיה מסביב. אם זה היה תלוי בי, הייתי נשאר שם לפחות עוד שנה. אבל נוצר מצב שקבוצות נפלו מבחינה כלכלית ואז היה היצע גדול של שחקנים. מטבע הדברים ההיצע הגדול הוריד את השכר. מעבר לכך, אין לך בטחון שיתנו לך לשחק שם שנה שלמה. יכולים לומר לך אחרי כמה מחזורים, שלא זקוקים לך יותר, ושולחים אותך הביתה. לא הייתי מוכן לקבל את ההסדר הזה. חבל שזה נגמר. זה היה ממש כייף. יכולתי שם לממש את הכשרון שלי. אבל בשכר שאני דרשתי, הם יכלו להחזיק לדוגמא שני יוגוסלאווים. הם רצו שאני אריד ב־50% מהשכר שלי ולא הסכמתי. השיקול הכספי הכריע והבוס של הקבוצה, למרות שהיה יהודי חם, החליט שלא כדאי להם. אפילו כוכבים גדולים שנתנו עונה טובה מצאו עצמם במצב דומה".

טבק מעבר לכדורגל זכה לראות כמה מפלאי אמריקה הגדולה. לא רק כדורגל אחר, אלא צורת חיים וחשיבה אחרת לגמרי. הקשרים החברתיים התבססו בקהילה הישראלית המצומצמת שם. „קנזס זה מקום קטן. לא גדול ומפחיד כמו ניו־יורק או שיקאגו. אין פחד כמו בערים הגדולות. אפילו החורף שם, שמגיע ל־40 מעלות מתחת לאפס, עבר בצורה קלה יותר מאשר בישראל. שם יש לך חימום בכל מקום. בכל מותאם לצרכים שלך. אתה ממש לא מרגיש את החורף". החורף, הוא רק דוגמא, לזכרונות הוורודים של טבק.

כמו שליח עליה...

מצטער שנאלצת לחזור לארץ?

טבק: „מצטער ולא מצטער. אם לא היה לי לאן לחזור ולא היה לי מה לחפש כאן, לא הייתי עוזב את ארה"ב. אבל גם לי וגם למשפחה טוב בארץ. בסך הכל יש לי כאן איפה לשחק, ומעבר לכך, אני רוצה לבנות את הקריירה שלי כאן כמאמן, אחרי שאפרוש מכדורגל. החיים כאן לא פחות טובים מאשר בארה"ב. זה טוב לצאת לחו"ל לכמה שנים ולחזור. אולי כאן הכל יותר לחוץ, אבל זו המדינה שלנו". אם הוא לא היה כדורגלן, בטח יכול להיות שליח עליה.

השנים האחרונות של טבק במכבי היו מאד עדינות. מדי פעם דובר על עזיבת הקבוצה. פעם מכיוון ההנהלה, ופעם מצידו של בני. אבל בסופו של דבר נשאר צהוב. העונה שעברה היתה אחת הקשות בקריירה שלו. מעבר לכך שהתקרב במהירות לשנות ה־30 ובמכבי החלו לסנן צעירים לסגל הבוגר, חלה בליבו. לא היה ברור עד כמה חמור המצב. טבק נאלץ להתנזר כמעט עונה שלמה מכדורגל. אסור היה לו להתאמץ יתר על המידה. מכבי ת"א, ראו ששערים הוא לא יביא לקבוצה וניסו למכור אותו. אלא שטבק מיהר להרגיע את מנהלי הקבוצות שהתעניינו בו. הבהיר להם שאין טעם לקנות חתול בשק, כיוון שאינו יכול לתפקד על המגרש, בגלל בעיות של הלב. קצת מוזר לשמוע מטבק משפט כמו „מכבי חשבו בשנה שעברה, איך להיפטר ממני. רצו להיפטר מה'ברוך' הזה. אבל זה בהחלט לגיטימי מצידם". עוד רגע יעניק להם את פרס האגודה ההומאנית של הליגה. לחו"ל, לא רצו לשחרר אותו. אבל כשהוא חולה, הסכימו לפתע, לשחרר אותו בשמחה. בסוף נשאר.

היום, בגיל 30 כאשר אתה משחק בחברת בני 18 ו־20, האם אתה חושב על פרישה?

טבק: כשהייתי בן 17 אמרתי לעצמי שאתלה את הנעליים בגיל 30, כי אז זה נראה רחוק. היום אני מרגיש הרבה יותר טוב מאשר הרגשתי בגיל 20. חושב שאני שחקן הרבה יותר טוב מאשר לפני 10 שנים. מבחינת כושר אין לי בעיה. אני משקיע יותר. אני רוצה להרגיש שאני עושה משהו. אני מקווה שאפרוש, מתי שהביקורת העצמית שלי תאותת לי. השאיפה שלי היא להיות מאמן. להתחיל מלמטה. אני לא מאמין בהסכמים שיש לשחקנים כמו אבי כהן, שאחרי שיתלו את הנעליים, יקבלו מיד את שרביט האימון בקבוצת צמרת כמו מכבי ת"א. מאמן צריך להתחיל בעבודה קשה, ולא ישר למעלה".

סיים קורס מאמנים והוא גם מורה לחינוך גופני, אך גם מורה לנהיגה. השנה לקח פסק זמן מהנהיגה. את „הראייסים" שלו הוא רוצה לעשות במגרש. השנה הזו אמורה להביא את ה„קאם באק" של טבק. מי שחשב על רקוויאם יכול לשכוח.

„כדורגל – זה המקצוע!"

„בשנים האחרונות לא בנו עלי הרבה. נתנו לי לשוטט ברחבה ולהבקיע שערים. לא חיפשו לנצל את הפוטנציאל שיש בי. גם אני אשם בכל הסיפור הזה. מספיק היה לי לתת גול וזהו. לא הייתי מספיק אמביציוני. פתאום השנה, הרגשתי שאני לא רוצה לוותר. אני רוצה להשקיע הכל ולנסות להיות הכי טוב בליגה. אם אצליח בכך, עדיין לא ברור. אבל אני אנסה". לפי משחקי המבחן והרקות שהוא נתן עד כה בליגה, טבק בהחלט עומד לפרוע שטרות ישנים.

ירון גוזלי מגיע. טבק נע כאי נוחות על הכורסה. איתות שצריכים לסיים. גם אלון נתן יוצא מהג'קוזי. לפני סיום – מונולוג. אנטי־תיזה לכדורגלן הישראלי, שמוותר על הנאות העולם, לטובת משטחי המרעה במגרשי הכדורגל. בסופו של דבר כולם יודו שכל מילה אמת.

„כדורגל נותן לך את כל העולם. אתה מוכר, מפורסם. מי שאומר לך שצריך לוותר על דברים – מדבר שטויות. תן למישהו מהכדורגלנים ללכת בשמונה בבוקר לעבודה ולחזור בארבע. נראה מי יסכים?. כל הכדורגלנים צריכים לומר תודה. כי בסך הכל אתה במקצוע שאתה נהנה ממנו. אז לא יוצאים בשישי בערב, אז מה?. אחר כך אתה נח תורשיים, בפגרה. מה יגידו כל הפועלים שקמים ב־6 בבוקר ובאים למקום עבודה שהם סולדים ממנו. תאמין לי כדורגלן, זה המקצוע".

אלון נתן מחייך. אחר כך הם נכנסים למכונית חדישה ונותנים גז. טבק מקווה שלא רק בכביש. העיקר במגרש.

אלכס דורון

שריקת הפתיחה לליגה הטובה בעולם

מה השאיר את ד"ר ג'יי בפילדלפיה ■ איזה משחקים יפתחו את עונת הנ.ב.א. החדשה ■ מי עבר להיכן, ובכמה כסף – הכל על טרום העונה החדשה

לארי בירד ושות', אלופי הנ.ב.א. מבוסטון, יארחו את מוזס מאלון, מעתה כמדי וואשינגטון בולטס, באחד מתשעה משחקים שיהיו ביום ו', ה־31 באוקטובר – הלילה בו תיפתח העונה ה־41 של ליגת הכדורסל הטובה ביותר בעולם.

ב־171 הימים הבאים, עד 19 באפריל 1987, יתקיימו 943 משחקים של העונה הסדירה לפני שיחל שלב ההכרעה, הפליי־אוף. המשחק בין הסלטיקס לבולטס, יועבר בטלוויזיה בשידור מחוף לחוף. יקדם לו הטקס המסורתי, בו יקבלו שחקני בוסטון את טבעות האליפות האישיות שלהם, אותן הם יוכלו לענוד מעתה על אצבעותיהם, וכן את הדגל המציין את זכייתם באליפות העונה ה־40 (1986), אותו יניפו על תיקרת ה„גארדן" העתיק.

מאלון, בעבר שלוש פעמים השחקן היעיל ביותר ושש פעמים אלוף הריבאונדים של הנ.ב.א., עבר מפילדלפיה 76' בעיסקה מורכבת. הוא הבולט בשוללת כוכבים שנדדו לקבוצות אחרות במהלך הקיץ. פילדלפיה קיבלה תמורתו, למשל, את ג'ף רולאנד וקליף רובינזון, ששיחקו קודם בבולטס, ואת רוי הינסון מקליוולנד – ובלילה בו תיפתח הליגה, היא תארח את אינדיאנה פייסרס. ג'ק סיקמה, שכיכב שבע פעמים במשחק הכוכבים המסורתי, ועד כה היה שחקנה של סיאטל סופרסוניקס, נדד הקיץ למילוואקי, שתופיע ב־31 באוקטובר בדטרויט מול איזיאה תומאס וחבריו.

תגיגות הפתיחה בעיצומן

באותו לילה גם ייערכו המשחקים האלה: ניו ג'רסי נאטס – ניו־יורק ניקס, דאלאס מאווריקס – יוטה ג'אז, דנוור נאגטס – סאן אנטוניו ספרס, פניקס סאנס – גולדן סטייט ווריורס, סקרמנטו קינגס – לוס אנג'לס קליפרס, פורטלנד טרייל בלייזרס – סיאטל סופרסוניקס.

למחרת, בשבת ה־1 בנובמבר, ייכנסו לפעולה חמש הקבוצות האחרות של הליגה, כאשר לוס־אנג'לס לייקרס תופיע באולמה של יוסטון רוקטס (מעין משחק חוזר לגמר הפליי־אוף של החוף המערבי בעונה הקודמת) מול מצלמות רשת סי.בי.אס, בשידור מחוף לחוף. כן ייערכו באותו יום המשחקים בין ניו־יורק ניקס לשיקאגו, אטלנטה האוקס – נאטס, קליוולנד – בולטס, אינדיאנה – דטרויט, מילוואקי – בוסטון, סאן אנטוניו – דאלאס, יוטה – פורטלנד, קליפרס – פניקס, גולדן סטייט – דנוור, סיאטל – קינגס.

המשחק ה־37 בין כוכבי הנ.ב.א. מהמזרח ומהמערב יתקיים בסיאטל ב־8 בפברואר. במשחק הראשון בין שתי הקבוצות שנאבקו בסידרת הפליי־אוף של העונה שעברה הסלטיקס ויוסטון, ייערך בבוסטון ב־18 בינואר. המשחק הראשון של מוזס מאלון נגד קבוצתו לשעבר, פילדלפיה – אותה הצעיד ב־1983 לכתר הנ.ב.א., נועד לליל חג־המולד, בפילדלפיה, .וגם הוא יועבר בשידור מחוף לחוף.

השבוע מתחילות קבוצות הנ.ב.א. בסידרה של 89 משחקים קדם־עונתיים, שהראשון בהם יהיה בין דאלאס לסאן־אנטוניו, בטקסאס. בוסטון תפגוש את יריבתה בגמר הפליי־אוף, יוסטון, פעמים במהלך סידרת הקדם־עונה – לראשונה ב־17 באוקטובר בהארטפורד, קונטיקאט. הגומלין ל„עירת הפיסגה" יתקיים ב־25 באוקטובר.

במדיסון סקוור גארדן בניו־יורק יתקיימו ב־21 באוקטובר שני משחקים בכרטיס אחד, בין יוסטון לבולטס ובין הניקס ללייקרס. ב־27 באוקטובר תתמודד בוסטון עם דאלאס, במשחק הצדקה המסורתי למען מוזיאון הכדורסל בספרינגפילד.

ד"ר ג'יי האגדי: סמל

ג'וליוס ארווינג, הלא הוא ד"ר ג'יי, הכריז: „אני שייך, הייתי שייך ובכל הנראה אשתייך תמיד לפילדלפיה 76' ובה גם אסיים את הקריירה שלי כמקצוען" (ככל הנראה בתום העונה הנוכחית) – ובכך שם קץ לניחושים אם ייענה או לא, להצעה המפתה לעבור ליוטה, לשתי עונות בלבד תמות 3.5 מיליון דולאר.

בכמה ימים לוהטים בתחילת אוגוסט, סיפק ה„דוקטור", 36, כותרות בנושא זה לעתוני ארה"ב – עד שגמלה בו ההחלטה. הוא נפגש לצורך זה עם בעליה של קבוצתו, היהודי הארולד כץ ועם סוכנו,

מוזס מאלון – חוזה שמן בוואשינגטון

ארווין ווינר ששיכנעו אותו – יחד עם צ'ק על סך 1.485 מיליון דולר לעונה אחת (במקום 800 אלף שהוצעו לו קודם...) – להישאר בפילדלפיה.

עתה מסתבר, כי גם בעליה של יוטה, הארי מילר, ומנהלי הקבוצה היו פסימיים, כבר מתחילת המו"מ, אם ד"ר ג'יי, כוכבה של ה„סיקסרס" מאז עשר שנים, אכן יסכים לסיים, דווקא אצלם, את הקריירה המפוארת שלו. „הוא איננו משתוקק לעבור ליוטה, והוא יכול להרשות לעצמו לשחק גם תמורת סכום קטן בהרבה מזה שהוצע לו", אמרו ידידיו של ה„דוקור", במהלך הימים הלוהטים ורוויי הניחושים.

אירווינג, אב לארבעה, הוא בעל עסקים נרחבים ביותר, הכוללים גם שותפות במפעל של קוקה־קולה – הראשון בארה"ב המצוי כולו בבעלות של שחורים.

ג'וליוס ארוינג שיחק חמש עונות בליגת הא.ב.א., שהתפרקה לפני שעבר לפילדלפיה. הוא מדורג שלישי בין הקלעים הטובים ביותר בתולדות המקצוענים, אחרי קארים עבדול ג'אבאר ו־ווילט צ'מברליין.

יוטה הודתה במהלך המו"מ כי היא נושאת עיניה לד"ר ג'יי דווקא, חרף גילו המתקדם, משום שהוא „מקרה מיוחד במינו" וכן „משום שהוא מעל לכדורסל – הוא מספק לקבוצה אותה משרת מנהיגות, יציבות והשפעה חיובית על שחקנים צעירים".

מה עוד התחרש במהלך הקיץ בשוק כוכבי הנ.ב.א.?

דטרויט רכשה מיוטה את הצלף אוריאן דאנטלי, 30 (ממוצע של 29.8 נקודות למשחק ומלך הסלים ב־81' וב־84') – בעיסקת חליפין תמורת קלי טריפיוקה, 27 (ממוצע 20) וקנט בנסון, 27 (לרוב שחקן ספסל). טריפיוקה שיחק חמש עונות בדטרויט, ובנסון שגובהו 2.09 מטר – שבע. דטרויט גם רכשה את ארל קיורטון משיקאגו.

● סקרמנטו קינגס רכשה את ה„גארדס" דרק סמית תמורת חוזה רב שנתי ע"ס 5 מיליון דולר ופרנקלין אדוארדס, ואת הקלע־התמקמק ג'וניור ברידג'מן, מלוס אנג'לס קליפרס.

● ניו ג'רסי נאטס החתימה את אלברט קינג על חוזה לשנה תמורת 425 אלף דולר. מייקל קופר שהתאכזב מהמו"מ שניהל עם הלייקרס, קיבל הצעה לשחק ביוסטון.

● סן־אנטוניו ספרס רכשה מפורטלנד את מייקל תומפסון הותיק.

● שיקאגו החתימה על חוזה רב שנתי את ג'ין בנקס, 27, אותו רכשה מסאן אנטוניו.

● יוטה החתימה את הגארד דארל גריפית על חוזה לשש שנים תמורת 3.5 מיליון דולאר. הוא לא שיחק בעונה הקודמת עקב פציעה. כן רכשה את מארק אייוואר(ו)ני (לשעבר פילדלפיה).

● מדוע מיהרה כליבך פניקס סאנס להיפטר מהבולגרי גיאורגי גלושקוב, שנרכש עתה בידי קאזרטה האיטלקית? – מסתבר כי גלושקוב החל לאבד במשקלו, וכשחזר מבדיקות רפואיות, נדלקה נורה אדומה אצל מנהלי הקבוצה. גלושקוב, 26, קלע רק 7 סלים מ־24 נסיונות בשלושה ימי אימונים והשיג ממוצע של 3.5 נקודות בששה משחקי־מבחן שערכה הסאנס, לקראת העונה החדשה. כשהותתם אשתקד היה משקלו כ־120 ק"ג. ועתה – רק 108...

משה לרר

סטיב מאלוביק פורש רשת דייגים על הלינה. זה היה אמנם בכנרת, כאשר הקבוצה שהתה בנוף־גינוסר לקראת הליגה. אך המחשבות, כמו הרשתות, היו פרושות. צילום: עדי אנישי.

ירושלים על המפה

נכון שבאנו לראות את הפועל תל־אביב, אך אי אפשר היה להתעלם מן הירושלמים בהופעת הבכורה שלהם העונה מחוץ לאולמם.

ומה שראינו יכול לעודד, במידת מה, את חובבי הכורסל בבירה.

ההפסד של ירושלים להפועל תל־אביב אינו מפתיע, כשם שהנצחון הביתי הראשון על מכבי חיפה, אינו מבשר על תמורה רצינית. אך מסיכום ביניים של שני המשחקים אפשר להסיק שירושלים שוב לא תהיה בשר תותחים לגדולות של הליגה. ובכלל, מי יודע מי תהינה הגדולות של הליגה ?

בהרכב של ירושלים ראינו את לאמאר הארד. כדורסלן בעל נתונים מצויינים, מסוג השחקנים המטיל עליך אימה בשעת החימום. הוא שובר סלים ומנפץ לוחות מקצועי. ניתוריו הם לעילא ולעילא, ובמשחקים שעוד נותרו – יהיה בוודאי מה לראות (וגם מה לתקן, לוחות וטבעות בעיקר).

לא יכול להיות מאמן מותאם יותר לירושלמים מאשר שימי ריגר. האיש כבר עלה להם ארבע נקודות בעבירה טכנית, שגררה בעקבותיה עוד שתי נקודות. אבל זה בהחלט חלק מן ההצגה. שימי חזר העירה, הפעם בצבעי ירושלים.

מכבי ת"א: פתיחה בקטן

מכבי תל־אביב הערב בשוויץ. סיבוב ראשון בגביע האלופות. משהו לא מפוצץ. רק לחימום הקנה. עם אותו הרכב, פלוס גראג קורנליוס, מתחילה הדרך.

צעד קטן בדרך לעונה גדולה ?

מחכים בפינה להפועל ת"א

רבים רבים מחכים להפועל תל־אביב בפינה. הייתם צריכים לראות את עדת הזאבים הטורפת שישבה במחזור הפתיחה מול הספסל של הפועל תל־אביב בחולון, „מתה" לחזות בהפסד הבכורה של הקבוצה. למה ? – הו, הרבה סיבות.

צריך להיות כנה, ישר והגיוני. אנשים שהתפטרו/עזבו/הותלפו/הודחו/ (נא למחוק המיותר) אינם יכולים להתייחס בשוויון נפש לנעשה. אחריהם – תמיד המבול. הם סבורים שבלעדיהם – שום דבר לא יזוז.

והנה – ותקדימים אינם חסרים – העולם ממשיך להתקיים. הליגה מתחילה בזמן. ואפילו מנצחים !

הם סבורים שזה זמני. ושעוד יבוא שינוי.

אבל זה לא קורה תמיד, בעיקר משום שתפקידם של החדשים לנסות ולהוכיח ששום דבר לא קרה.

פאקט: הפועל תל־אביב כדורסל, שני משחקים, שני נצחונות.

וזה קצת בניגוד לציפיות.

ההפסדים עוד יבואו. אין עונה בלי הפסדים. אפילו מכבי תל־אביב מודעת לכך.

השאלה היא: מתי. וכאשר יבוא ההפסד הראשון – יאמרו הזאבים: „אמרנו לכם" ?

אז מה. כשהם ניהלו את הפועל תל־אביב לא היו הפסדים ?

עכשיו מתחילה סידרה חדשה. גביע אירופה. קשה לדעת עד לאיזה שלב תגיע הפועל תל־אביב בעונה זו. עם הדון החדש שלה, רובינסון, עוד אי־אפשר לבנות מגדלים. ראיתי אותו 48 שעות אחרי שנחת. הפועל ירושלים והאולם באוסישקין אינם מהווים עדיין קנה מידה. אבל מאוד ייתכן שכאשר ייכנס לתלם, יהיה לנו מין אולסי פרי משופץ וצעיר יותר. עונה או שתים במדי הפועל תל־אביב לא יזיקו לשניים.

המשחק עם הפועל ירושלים בתל־אביב הזכיר לרבים מהצופים מרחץ תורכי. השופטים, ברוך זלינגר ויצחק רמות, אשמים לא מעט. הם לא דאגו לשרוק לפתיחה בזמן, והטיעון – אם אמנם יעלו אותו, שלאמאר הארד שבר את טבעת הסל לפני הפתיחה אינה עומדת, שכן מלאכת התקנת הסל החדש הסתיימה שבע דקות לפני השעה 8. גם המחצית השניה החלה באיחור רב. ההפסקה התארכה משום מה ל־25 דקות. וכך, עם תקלת החשמל שאירעה שש דקות לסיום, נמשך הערב המייגע זה למעלה משעתיים.

תחדיטוטו

שישו שכטמן

מחשב לעצלנים

בשבועיים האחרונים החלה אחת מתחנות הטוטו בתל־אביב להפעיל מחשב למילוי הטפסים.

זהו מחשב אישי רגיל, שהוכנה לו תוכנה במיוחד עבור הטוטו. בפני המ־שתתף שתי אפשרויות: א. לבקש מה־מחשב שידפיס עבורו טופס של 10 טו־רים. המנחש בוחר מספר מול שמישהו לפניכם כבר בחר. הטופס והטורים שלכם יהיו שונים משלו. מצוין לכל אלה שחושבים ש„הטוטו זה רק מזל".

קיימת גם האפשרות השניה: אתם בוחרים בשיטה מלאה, שאותה אתם מוסרים על גבי טופס טיוטה רגיל, והד מחשב מבצע את פירוק השיטה ומד־פיס אותה על גבי טפסי הטוטו. למע־שה, אפשר לבקש כל קומבינציה ולהוריד או להגדיל את אחוזי הצימ־צום כרצונכם. הטפסים, כולל השם והכתובת, מודפסים עבורכם במדפסת המחשב בבהירות, וללא טעויות. נוח וקל למשתתף, ומאוד מומלץ.

שבוע אנגלי

השבוע בטופס, בגלל ראש השנה (ולאו דווקא עקב שביתות...) – משחקי הליגה האנגלית בפעם האחרונה הע־נה. הראשונים מהליגה הראשונה – ו־3 האחרונים. מהשניה.

1. צ'לסי – צ'ארלטון: כבר במש־חק הראשון קשה לחזות את התוצאה. מפגש בין שתי קבוצות שיילחמו הש־נה על מקומן בליגה. משולש ראשון.

2. קובנטרי – אסטון־וילה: קובנט־רי היא אחת ההפתעות הנעימות של הליגה, ואילמלא התיקו המפתיע של האורחים בשבת באנפילד, מול ליבר־פול, לא היינו חושבים פעמיים ורוש־מים 1. במצב הנוכחי 1, x.

3. אברטון – ארסנל: אברטון, שהפסידה בשבת לטוטנהאם הלונדו־נית, היא לדעתנו הטובה בליגה, ולא תפסיד שוב לעוד קבוצה מלונדון, מה גם שארסנל חסרה את כוכבה, ניקול־אס. 1.

4. מנצ'סטר־סיטי – למטר: שתי קבוצות שאינן מרשימות ואינן יציבות. ניצחון חוץ שני ברציפות ללסטר נראה בלתי סביר. 1, x.

5. נוריץ' – ק.פ.ר.: לפי שעה, נו־ריץ' היא הקבוצה המצליחה ביותר מבין העולות החדשות. לריינג'רס הישגים גם בבית וגם בחוץ. משולש.

6. נוטינגהאם – מנצ'סטר־יונייד־טד: האדומים ממנצ'סטר יוצאים לנו־טינגהאם כדי להוכיח שמי שמספיד אותם אינו מכיר את הקבוצה, כשם שבעונה שעברה מוקדם היה להכתירם כאלופים. השנה מוקדם להתעלם מהם. משולש.

7. שפילד וונסדיי – אוקספורד: שפילד משחקת שבת שניה ברציפות במגרשה. עם ווסטהאם יצאה בתיקו ואת אוקספורד תנצח. 1.

8. סאותהמפטון – ניוקאסל: אם המשחק היה בארץ, היינו ממליצים ללכת ולראות אותו: במשחקי סאותה־מפטון הובקעו עד היום 35 שערים בערך 4½ בממוצע למשחק. 1, 2.

9. טוטנהאם – לוטון: טוטנהאם הנחילה בשבת האחרונה, בלונדון, את הפסד הבכורה לאברטון. גם השבת במשחק ביתי היא עדיפה, אבל הגנתה מסוגלת לספוג שערים שטותיים. 1, 2.

10. ווטפורד – ווסטהאם: קשה מאוד לניחוש. שתי הקבוצות מציגות כדורגל פתוח והתקפי במגרשן ובחוץ. פחות ממשולש לא יספיק.

11. ווימבלדון – ליברפול: המגרש הקטן (12,000 מקומות) של ווימבלדון יהיה השבת מלא וגדוש כשיגיעו הר־אבליסטים. לליברפול בעיות בשער, ואולי תצליח ווימבלדון הקטנה לסחוט תיקו. x, 2.

12. בירמינגהאם – ברנסלי: ניצ־חון למארחים. ברנסלי אחרונה בטבלה, ולזכותה רק 4 נקודות ב־8 מחזורים. לא נראה שדווקא במשחק חוץ תזכה בנקודות נוספות.

13. ברדפורד – שפילד־יונייטד: מפגש של שתי קבוצות ממרכז הליגה השניה, שלהן עד כה הישגים דומים. תיקו – ונקווה שלא ניכשל.

14. הל־סיטי – איפסוויץ': לאחר פתיחה כושלת החלה איפסוויץ' לשחק כדורגל כמו ששיחקה בליגה הראשונה. השבת – ניצחון חוץ.

הטבלה האנגלית

(לאחר המחזור ה־8)

1.	נוטינגהאם	7–23	19
2.	נוריץ'	11–17	17
3.	אברטון	8–13	15
4.	קובנטרי	4– 9	15
5.	ליברפול	10–16	14
6.	טוטנהאם	7–10	14
7.	ווסטהאם	13–14	14
8.	שפילד	11–13	13
9.	ווימבלדון	10–10	13
10.	לוטון	7– 8	12
11.	ק.פ.ר.	11– 9	11
12.	ווטפורד	8–10	10
13.	סאותהמפטון	18–17	10
14.	אוקספורד	10– 7	10
15.	ארסנל	5– 5	9
16.	לסטר	10– 9	9
17.	מנצ'סטר־סיטי	6– 5	7
18.	צ'לסי	14– 6	6
19.	צ'ארלטון	14– 6	5
20.	ניוקאסל	13– 4	5
21.	מנצ'סטר־יונייטד	11– 9	4
22.	אסטון־וילה	23– 9	4

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	2	x	1
2	1	2, 1	1	2, x, 1
3	1	2, 1	1	2, x, 1
4	x	x	x	2
5	1	x, 1	1	1
6	1	x	2, x, 1	2, 1
7	x	1	1	1
8	1	2, x	2, 1	x, 1
9	1	2, 1	1	2, 1
10	2, 1	x	2, x, 1	2, x
11	2, x	x, 1	2	x
12	1	x	x, 1	1
13	x, 1	2	x, 1	x
14	2, 1	x	x, 1	2, x, 1
שלשות	/	/	2	3
כפולים	4	6	4	4
טורים	16	64	144	432

שיטה מצומצמת

	2 x 1	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2, x, 1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1	x, 1
5	2, x, 1	x	1	2	1	2	x	2	x	1
6	2, x, 1	1	2	x	x	1	2	2	x	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
9	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1	2, 1
10	2, x, 1	2	2	2	x	x	x	1	1	1
11	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x	2, x
12	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
13	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
14	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2

שלשות 4

כפולים 5

טורים מלא 2592

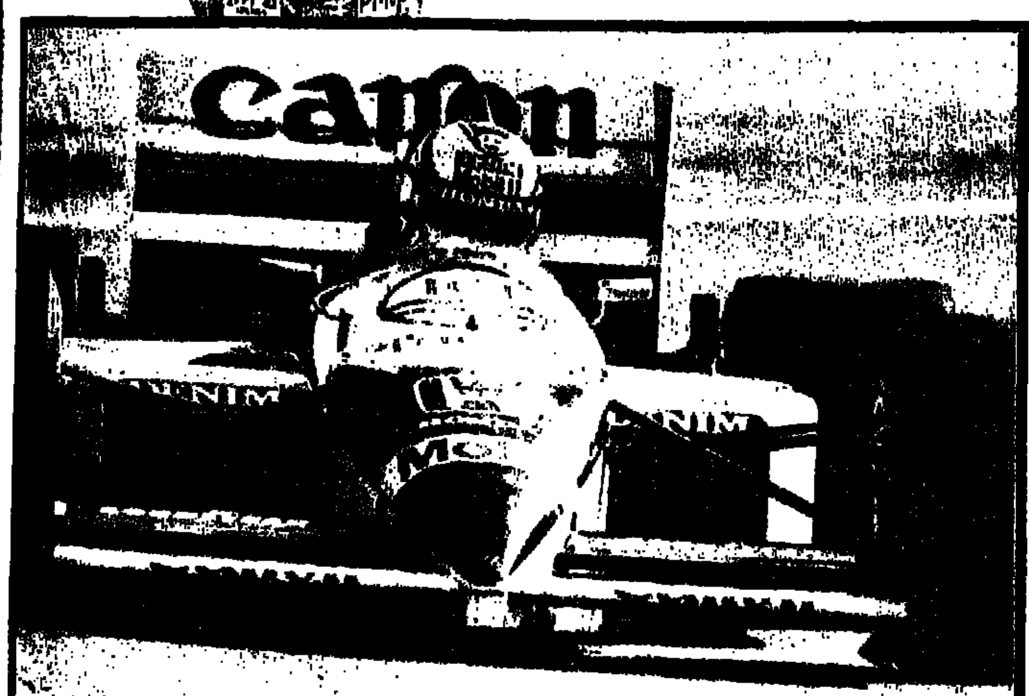
טורים בשיטה המצומצמת 288

אדוארד אטלר

האנגלי נייג'ל מנסל אוחז ומניף אגודלו כדי לבטא את ניצחונו במירוץ הגראנד־פרי של אסטוריל, פורטוגל. לפני טקס הסיום דהר מנסל על המסלול במכוניתו המצוינת וגם על קו הסיום הניף ידיו כמנצח. (תצלומי א.פ.)

לאחר מירוץ אסטוריל, הסיבוב ה־14 בסידרת פורמולה 1, התחזקה ההגמוניה של הכחולים־צהובים מקבוצת „ויליאמס הונדה" ובראשם האנגלי נייג'ל מנסל ■ הסיבובים הבאים ב„פרס הגדול" – במכסיקו ואוסטרליה. צפו לעליה במתח

סחרחרת הגראנד־פרי

לאחר כל מירוץ של הגראנד־פרי מגיעות אלי עשרות פניות טלפוניות: „מי ניצח באוסטריה"?, „אולי אתה יו־דע מה קרה במונזה?" „איך הסתיים המירוץ בפורטוגל"?

יש מצב אבסורדי: בישראל, כידוע, אין אירועי הגראנד־פרי זוכים לסיקור שוטף ומסודר בעיתונות היומית. פה ושם מתפרסמות, לעתים, כתבות המ־בוססות לרוב על חומר מיד שניה – תרגומים מחוברות צבעוניות מחו"ל, שממלאות תפקיד חינוכי חשוב באר־צות שמעבר לים.

ברדיו – שקט מוחלט. ה„משוגעים לדבר" מחפשים את המידע על הגראנ־נד־פרי אצל האנגלים, בשידורי הבי־בי.סי. על הטלוויזיה – אין בכלל מה לדבר. ידידי הטובים ממחלקת הס־פורט בירושלים פשוט אינם אוהבים את הגראנד־פרי. הם אינם רואים במי־רוצי „פורמולה 1", ספורט – כמו כדורגל או כדורסל, למשל – והם טוענים במידה ידועה של צדק שאין שום קו מקשר בין נהיגה יומיומית, „אזרחית" המתבצעת לא במסלול אלא בכביש לבין נהיגה במכוניות על מס־לול מירוצים. הקשר היחיד הוא מנוע בנזין של 4 פעימות. מכוניות המסלול נוסעות על צמיגים חלקים לחלוטין (במכוון) וכדי להיכנס לתוכן, יש צורך לפרק תחילה את גלגל ההגה...

המטרה: ניצחון

מכוניות המירוץ החד־מושביות נב־ויות למטרה אחת ויחידה: ניצחון. ברור שלא כל המשתתפים יכולים להגיע למקום הראשון השמור לטובות שבטו־בות. אלו נמצאות בדרך כלל גם בידי־הם של הנהגים הטובים ביותר.

לאחר מירוץ הגראנד־פרי האחרון, שהיה בשבוע השלישי של ספטמבר באסטוריל, פורטוגל, התחזקה כצפוי, ההגמוניה של הקבוצה הכחולה־צהובה של ויליאמס־הונדה. שני נהגי הקבוצה, נייג'ל מנסל ונלסון פיקה, הוליכו את קבוצתם למקום הראשון בין היצרנים. מנסל נהג כבר אשתקד ב„הונדה", יחד עם קקה רוזברג. השנה עזב רוזברג את הקבוצה, והצטרף ל„מקלארן" ובמקומו בא פיקה, שנטש את קבוצתו הקודמת, ב.מ.וו. – חרף ההבטחות שזו פיזרה אשתקד בדבר מהפיכה טכנולוגית במ־כוניותיה.

העונה נתגלה כבר הבדל משמעו־תי בין הוויליאמס־הונדה לבין המכוני־ות האחרות. הן התבררו כפחות חסכו־ניות, פחות מהירות ופחות אמינות מן ההונדה.

ויליאמס בראש

קבוצת מקלארן איבדה את הבכו־רה, ואילו ה„לוטוס" השחורה, היפה מכולן, הצליחה לשמור על מקום סביר בצמרת, רק בזכות נהיגתו המבריקה של איירטון סנה. עתה, לאחר הסיבוב ה־14 באליפות, שנערך כאמור בפור־טוגל, מקומה הראשון של „ויליאמס הונדה" באליפות היצרנים מובטח לח־לוטין. לא כך הוא הדבר עם המקום הראשון שעליו שומר בינתיים מנסל האנגלי. גם חברו לקבוצה, נלסון פי־קה, וגם הצרפתי אלן פרוסט מקבוצת „מקלארן", אלוף אשתקד, נושפים בעורפו.

באסטוריל הגיעה ה„מקלארן" של פרוסט במקום השני, אחרי מנסל ולפני ה„הונדה" של פיקה – וזאת לאחר שא־יירטון סנה מצא עצמו שוב עם מכונית ריקה מדלק, מטרים ספורים מקו הג־מר...

כרגע צועד מנסל בראש עם 70 נקודות. לפיקה 60 ולפרוסט 59.

כל האפשרויות עדיין פתוחות, וה־קארוסלה הדרמאטית של הגראנד פרי ממשיכה להסתובב. נשארו שני מירו־צים: במכסיקו ובאוסטרליה.

זה איננו „טריק צילומי", אלא סידרה אותנטית, בביצועו של ביל אלן האנגלי ■ מי שינסה לחקותו, חייב לשים לב לפרטים הקטנים: קסדה, מגינים ורמפה שנבנתה במיוחד

תרגיל חלומותי

אלי אלבג

לא, זה איננו משחק של תמונות או להטוט של צלם־אמן. סידרת צילו־מים זו היא אוטנטית – של „רוכב אופ־ניים" אמיתי.

רק בחלומותי הפרועים ביותר חלמתי שמישהו מסוגל לבצע ריתוקים שכאלו – אבל עובדה, נמצא כזה כא־מת. ביל אלן.

הוא הצטייד במגינים ובקסדה סגו־רה כמו שחקני ראגבי או פוטבול אמ־ריקני – כדי שלא ייפגע במקרה של „פיספוס". אמצעי הבטחון – אנו מדגי־שים תמיד – הם חובה.

אלן ביצע „סאלטו" של 360 מע־לות, באויר (הסידרה, שש תמונות – מימין לשמאל). הרמפה שלו מיוחדת בכך שהיא עשויה מרבע עיגול (90 מעלות) ואחריה יש מישטח ארוך ברו־חב של 2 מטר בערך, המשמש כמינ־חת. כך הוא מבטיח לעצמו נחיתה על מישטח שהותקן במיוחד לצורך זה ולא על כביש או קרקע לא בטוחה. יתר על כן: אילמלא בנו לו מישטח נחיתה כזה, הגובה שממנו צריך היה לרדת לאחר ההיפוך הנועז (סאלטו) – היה גדול מדי. ניתן לראות זאת בעליל.

כאשר צולמו מבצעיו של ביל אלן, היה במקום גם אחד הרוכבים המפורס־מים בעולם שצפה בתרגיל המדהים הזה – אדי פיאלה שמו. היו לו רק שבחים על ביצועיו של ביל.

"שיטה האמתית" — הקיוקושין קארטה האמיתית

מאת: א. חן.

ספריות אחרי הגשם צצים בזמן האחרון מכוני קארטה בכל פינה, ומתהדרים בשמות וכינויים יפאנים שונים. כל מכון וכל מדריך יטען, כמובן, ששיטתו היא הטובה ביותר, וכי אצלו לומדים קארטה "אמיתי". למי שמעוניין ללמוד קארטה אמיתי ושימושי כדאי להרחיק מעט לפתח תקוה. כאן שוכן הסניף הישראלי של "קיוקושין אוימה קארטה ארה"ב". כאן לומדים קבוצות גברים, נשים וילדים, בהדרכתו של הנסאי (כלומר מורה) חיים בכר. סנסאי חיים הוסמך על ידי המאסטרים הגדולים בעולם בקארטה המודרני להיות הנציג היחיד בישראל של קיוקושין אוימה קארטה ארה"ב. הוא עוסק בהוראת קארטה מזה שש עשרה שנה, ויוצא דופן בין מדריכי הקארטה בארץ הן בשיטת הקארטה השונה, והיעילה יותר, שהוא מלמד, והן בדרך ההוראה המיוחדת שלו.

כאן נדבר עברית פשוטה. השיטה קרויה "קיוקושין קארטה דו". קארטה דו איננה, כפי שחושבים רבים, שיטה בקארטה. פירושה פשוט: "דרך היד הריקה". "קיוקושין" פירושו: שיא האמת. שיטה זו היא המפורסמת ביותר בעולם בקשיחות האימונים, והמשמעת. דרך האימון היא האינטנסיבית ביותר הקיימת בתחום הקארטה, מן האימון היסודי, ועד לימוד הקרב ממש (קומיטה), מחשלים את הגוף בצורה שיטתית עד שהתלמיד או התלמידה (אין שום תלות בגיל ובמין), מגיעים לרמת בטחון עצמי כזו שאין להם לחשוש מדבר במקרה שיצטרכו להשתמש בקיוקושין קארטה דו ולהגן על עצמם ברחוב.

בשום שיטת קארטה המוכרת בעולם לא פועלים בשיטת המגע המלא בגוף, מלבד בשיטת הקיוקושין קארטה דו. פירוש הדבר הוא כי שיטה זו מיועדת במיוחד להגנה עצמית ברחוב, ולכן מתאימה לכל מי שלומד קארטה למטרת הגנה עצמית ולא לשם ספורט בלבד.

בית הספר לקיוקושין קארטה ארה"ב בפתח תקוה הוא בית ספר בינלאומי, והסניף הישראלי המרכזי של שיטה זו. בתקופה האחרונה מדריכי קארטה רבים מכל השיטות ומכל רחבי הארץ באים ללמוד כאן תחת הוראתו הישירה של סנסאי חיים בכר.

לדברי סנסאי חיים, קארטה מתאים לכל אדם, גברים, נשים וגם ילדים, ומבטיח כושר הגנה עצמית כבר בתום שנת לימוד אחת, אם כי אפשר להמשיך ללמוד קארטה ללא גבול. בניגוד למה שחושבים, ידיעת הקארטה אינה מעודדת אלימות. ההיפך הוא הנכון. הבטחון העצמי המוגבר מקנה שלוה ושקט נפשי אפילו אצל ילדים.

סנסאי חיים בכר הוא המורה הותיק ביותר לקארטה בפתח תקוה, והשופט הלאומי הבכיר המבוקש ביותר בתחרויות קארטה רשמיות בארץ.

בתחרות הארצית האחרונה שנערכה בכפר סבא ב-7.6.86, בחסות ארגון הקיוקושין בארה"ב, זכו במרבית המקומות הראשונים תלמידי הסניף הראשי בפ"ת הלומדים קיוקושין קארטה דו תחת שרביטו של סנסאי חיים בכר. התחרות היתה המוצלחת והמרשימה ביותר בין כל תחרויות הקארטה שנערכו עד כה בישראל.

בקיצור ולעניין, קארטה אמיתי, להגנה עצמית, וכלי "בולשיט". לומדים רק ב"קיוקושין קארטה ארה"ב", סניף ישראל, פ"ת. המועדון פועל בימי ב׳ ה׳ משעה 15.30, ובימי א,ג,ד מ-19.30.

"קיוקושין קארטה ארה"ב" — רח׳ ז׳בוטינסקי 16 פינת רח׳ קרול, פתח תקוה. טל. 03-918222.

"דרקון הזהב"

אם מתחשק לכם לאכול ארוחה סינית טובה, המורכבת ממתכונים סינים אמיתיים, ההמלצה הטובה ביותר שלי, היא לנסות את מסעדת "דרקון הזהב".

במסעדה זו המצויה בלב ה"ציינה טאון" של ת"א, בקרן רחובות דיזנגוף ובן יהודה תופתעו ודאי למצוא למעלה מ-110 סוגים שונים של מנות מיוחדות שאותם מכינים ומגישים צוות של שמונה בני משפחה תאילנדית.

בהתאם להנחיות קודמות העדפנו להזמין במסעדה זו, כל מה שמופיע בתפריט כתוספת השם "שף" או ב"נוסח תאילנדי". הנחיה טובה ומוצלחת זו העלתה על שולחננו פלטה ענקית של 6 סוגי מתאבנים פריכים, מרק מיוחד תאילנדי המכיל פילות ים בטעם פיקנטי, ולאחריו בשרשרת: מאכלי בית מעולים כמו: "צ׳יקן שף" "ביף שף" "פורק שף" "דג השף" המאופיינים בטעם עדין, מתקתק וחריף מעט. ומנות מפתיעות אחרות שכללו ירקות, פטריות כלבנות במבוק, ברוטב תאילנדי, ואטריות מתובלות, כשאת האטריות הסתבר, מכינים בני הצוות במו ידיהם. את הטעם הטוב ואופן הכנתו המשובח של כל פרט ופרט ממה שאכלנו, לא רצינו לקלקל במנות הקינוח. אך לא כך היה.

למראה הפלטה הענקית, עמוסה בגלידות ובפירות אקזוטיים, שחלקם היו מטוגנים — קשה היה לעמוד בפיתוי וגם אותם זללנו, בתאוה, מבלי להשאיר להם זכר.

את ייחודה של דרקון הזהב — כמסעדה סינית ששמה כבר הולך לפניה אפשר בהחלט לזקוף לזכותם של בעליה: המסעדנים חיים זיגמן, צביקה קמין ומקס מלכה שמריצים אותה בהצלחה זו השנה השלישית. הצלחתם להטעים את המזון לחיכו של הסועד הישראלי הביא לכך שרבים וטובים למדו להכיר את המסעדה ואת טעמה, באים ולוקחים ארוחות מוכנות הביתה, סועדים בה "ארוחות עסקים" עורכים אירועים פרטיים, ונהנים גם משרותי מזון הנשלחים לבתים.

"דרקון הזהב" פתוחה בכל ימות השבוע בין השעות 15.30-12.30 ובין 12.00-7.00 בלילה. בימי שישי עד 1 אחר חצות ובשתות מ-13.00-01.00 ברציפות. שווה לנסות.

מסעדת "דרקון הזהב" בן יהודה 262 פינת דיזנגוף 279 תל-אביב טלפון: 03-455070.

מסעדת כחול לבן

כשעוברים בפתח תקוה, כדאי לעבור ליד תחנת אגד, אל רחוב בר כוכבא. כאן, סמוך למרכז העיר, שוכנת מסעדת כחול לבן שנפתחה ע"י אלי ואנה בלאס לפני כשנה וחצי. התפריט הוא של אוכל ביתי, ואת כולו מכינה אנה במו ידיה, מאכלים מזרחיים וגם אירופאיים, והכל כשר בהשגחת הרבנות.

בהיכנסנו ראינו כי מתבצעות הכנות למיזוג אויר והובטח לנו כי יתחיל לפעול תוך זמן קצר. בינתיים ישבנו בחזית המסעדה.

ויתרנו על הסלטים המסורתיים, והזמנו מתוך מבחר המרקים מרק רגל סמיך, ומרק ירקות עם הרבה ירקות, כמו שצריך. פרק המנה העיקרית בתפריט מציעה את כל סוגי הבשרים על אש ודגי בורי או מושט. אך אנו בחרנו להשאר בתחום הביתי והזמנו בשר צלי שהגיע מכוסה רוטב סמיך.

כדאי לציין כי הוצעו לנו גם לשון, או אפרות ממולא. צמחוניים יוכלו לבחור בקציצות ירקות ותפוחי אדמה, או שקשוקה. בקיצור, לא התאכזבנו לא מרמת הבישול, וה"ביתיות" וגם לא מן המחירים (15 שקל לאדם). רוב לקוחות המסעדה, לדברי אלי, הם פועלים מן הסביבה. את חיכם של פועלים קשה לרמות ודוקא הם דורשים תמורה מלאה לכספם, לכן ידוע כי את האוכל הטוב ביותר ניתן למצוא לרוב במסעדות פועלים. בערב מגיעים זוגות ומשפחות מפתח תקוה; אלי מציין בגאוה כי רופאים ממשרד הבריאות נוהגים לסעוד כאן באופן קבוע.

המסעדה, אגב, משמשת גם כתחנת פיס וטוטו ופתוחה עד אחת עשרה בלילה. זוהי, אולי, המסעדה היחידה ממנה יש סיכוי, גם אם קלוש, כי תצאו יותר עשירים משנכנסתם.

בסך הכל, מחירים עממיים: שישליק או קבב בפיתה: שלושה שקל, ובצלחת: שבעה שקל. כולל כל התוספות. נקי מאד, יש שרותים, יש חניה צמודה בשפע, ומתקבלים צ׳קים וכל המזון כשר למהדרין בהשגחת הרבנות.

כחול לבן, בר כוכבא 8, פתח תקוה, טל. 9012571.

קפה-מסעדה "דורית"

קפה-מסעדה דורית ברחובות, עבר כידוע מספר גלגולים מאז הקמתו לראשונה ועד היום. רבים מתגעגעים בודאי, בנוסטלגיה לתקופת הזוהר הראשונה שלו, לפני שהפך ונהיה לקפה רווי. אולם מעתה, אפשר סוף סוף לבשר בשמחה; כי בימים אלה שבו בעלי המקום, הקודמים, ליטול את העסק לידיהם ואינם חוסכים בשום מאמץ להשיב למקום את זוהרו מיני קדם, ולמעלה מזה. מי שנקלע לקפה-מסעדה דורית, אינו יכול שלא להיות מוקסם קודם כל מן המראה: דיקורציה מרהיבה בכל השטח הרחב והמרווח של המקום, שלל מראות ותאורה החושפת מערכות ישיבה לבנות מבחוץ, וריהוט אינטימי מעץ במבוק ומפות שולחן אדומות מבפנים. אוירה סולידית ונעימה המלווה במוסיקת רקע. השרות במקום הוא אדיב ואישי מעל ומעבר. כמו כן התפריט. כשמבקר המזון הידוע של "ידיעות אחרונות" ביקר במקום הוא לא חסך מלשבח את המאכלים המורכבים מסלטים מעודנים, מרקים של פטריות ובצל, ובשרים בנוסח סטייק אינטרקוט, המבורגר ונקניקיות, דג סול בחמאה ולימון ומהדגים הטריים המטוגנים. לקינוח תאר המבקר כיצד ליקק את אצבעותיו מהעוגה המקומית (תוצרת שלי) ובעיקר מהעוגה הביתית הפריכה, עשויה מרקוס אגוזים ושקדים ושאר מיני דברים טובים. מעתה אפשר לבשר גם כי עם הכנסו למטבח, של השף החדש אפשר יהיה לזכות במקום במאכלים צרפתיים כמו מרקים מוקרמים, מנות ראשונות כמו למשל: אספרגוס מוקרם בגבינה, ופטריות בשמנת, וכמו כן גם סטיקיים פילה ברוטב חרדל, פיפר סטייק ועוד מגוון רב של רוטבים צרפתיים, כולל דגים שונים ביניהם דג ברוטב חמאה ולימון, שום ויין ורוטבים נוספים מפתיעים. סלט ירקות בנוסח צרפתי ברוטב מיוחד מוגש כתוספת למנה העיקרית. בקיצור — מזון משובח ובאיכות מעולה.

מסעדת-קפה זו, שהינה מיוחדת במינה גם במראה, גם בגודלה וגם באיכות וסגנון המזון שהיא מציעה, הינה למעשה היחידה מסוגה בכל העיר.

היא פתוחה מכשעה 8 בבוקר, ומשום כך אפשר להתחיל את היום בה גם בארוחת בוקר משביעה הכוללת חביתיות שונות, בלינצ׳סים מתוקים או חריפים, לחמניות הנאפות יום יום טריות במקום, טוסטים, סלטים, ולקנח באחד מסוגי הקפה שהיא מציעה. והכל במחירים סבירים ביותר. כמו כן אפשר לסיים את היום בישיבה מרגיעה עם כוס קפה ועוגה או גלידה משובחת, ואם רוצים אפשר גם עם משקה, או קוקטייל אקזוטי בנוסח הבית.

כמקום בילוי עירוני משמש קפה-מסעדה דורית בסופי שבוע למקום אטרקטיבי במיוחד כשאת מוסיקת הרקע מחליפים בדרך כלל פסנתרן אורח, תזמורת ג׳ז או לחילופין אומני זמר בשירי ארץ ישראל.

כשאר ימות השבוע נערכים במקום גם אירועים משפחתיים ברמה גבוהה ובמחירים סבירים, ואפשר גם לבוא ולקחת משם אוכל מוכן הביתה.

המקום פתוח משעה 8 בבוקר ועד חצות, בכל ימות השבוע. מומלץ ביותר.

קפה-מסעדה דורית, רח׳ הרצל 191 רחובות (מול תחנת המשטרה), טלפון: 08-451338.